

دامن دے موتی

استاد دامن

دامن دے موتی

پنجابی شاعری

استاد دامن

کچھ کہن نوں جی پیا کردا

کچھ کہن نوں جی پیا کردا اے
 کچھ کہن توں وی پیا ڈردا اے
 کچھ کہے پاگل کہندے نہیں
 چپ رہے سینا سڑدا اے
 کچھ کہن نوں جی پیا کردا اے
 کچھ کہن توں وی پیا ڈردا اے

اتھے تن توں لیرے لاہوندے نہیں
 کر ننگے جسم نچاوندے نہیں
 عزتاں دے سر کوئی کبدا نہیں
 لاشاں نوں خوب سجاوندے نہیں
 کچھ کہن نوں جی پیا کردا اے
 کچھ کہن توں وی پیا ڈردا اے

اتھے جذبے وکدے دیکھے نہیں
 اتھے ہاڑے وکدے دیکھے نہیں
 ایس جگ دی الٹی گزگا وچ
 پھل ڈبدا پتھر تردا اے

کچھ کہن نوں جی پیا کردا اے
کچھ کہن توں وی پیا ڈردا اے

دھن دولت دھرم ایمان اتھے
گیتا انجیل قرآن اتھے

ایس دولت بدلے ہر کوئی

ہس ہس کے سولی چڑھدا اے

کچھ کہن نوں جی پیا کردا اے

کچھ کہن توں وی پیا ڈردا اے

کیہ رشتے ناٹے مان اتھے

ہے دولت رام رحمان اتھے

اتھے دن نوں گھپ انھیرے نیں

راتاں نوں سورج چڑھدا اے

کچھ کہن نوں جی پیا کردا اے

کچھ کہن توں وی پیا ڈردا اے

اتھے لیڈر پان بھلیکھے جی

اتھے لٹ دے لے لکھے جی

ہر بندہ اتھے ہر ویلے

پمے دا کلمہ پڑھدا اے

کچھ کہن نوں جی پیا کردا اے
کچھ کہن توں وی پیا ڈردا اے

ایہ اپنیاں دے ویری نہیں
دم دوسریاں دا بھر دے نہیں
ایہ مت کسے دی لیندے نہیں
جو من وچ آوے کردے نہیں
کیوں عقلوں باہر نہ آواں میں
”ہن ربا کتھے جاواں میں؟“

کتے بیڑا بنے لا ربا

ایہ دنیا رڑھدی جاندی دا
کتے بیڑا بنے لا ربا

ایہ راہی راہوں گھسے نہیں
آئے بلدی دے بوتھے نہیں

ایہ بندے تیرے ای بندے نہیں
توں کچھ نہ کچھ سمجھا ربا

ایہ دنیا رڑھدی جاندی دا
کتے بیڑا بنے لا ربا

ایہ بندے حالاں خاکی نہیں
اسمان دی لاہوندے نہیں

دوزخ دی کھولی تاکی نہیں
توں آپے ای ٹھنڈی پا ربا

ایہ دنیا رڑھدی جاندی دا
کتے بیڑا بنے لا ربا

جہڑی ووہٹی حالاں چھنی سی

سی	چنی	کیسری	اچے	اوہدی
سی	پنی	مراد نہ	کوئی	اوہدی
توں	ہتھاں	والے	مہندی	اوہدے
ربا	بھاء	پندی	دی	لمباں
دا	جاندی	رڑھدی	دنیا	ایہ
ربا	لا	بنے	بیڑا	کتے

مندانہ بول بولیں

بھل کے کسے نوں؛ مندا نہ بول بولیں
 سارے اپنے نیں؛ اوہدا غیر کوئی نہیں
 غیر کے نوں کدے جے کہہ بیٹھوں
 فیر سمجھ لے تیری دی خیر کوئی نہیں
 اوہ تے عرش تے فرش دا ہے وارث
 کھڑی جگہ دی کردا اوہ سیر کوئی نہیں
 مالک بھرے جھولی؛ سارے بندیاں دی
 دامن اوسدا کسے نال ویر کوئی نہیں

گارا ڈھوکے تے کردا اے شکر

گارا ڈھوکے تے کردا اے شکر کوئی
 تے کوئی حکم چلائے ہنکا دے نال
 مت بندیاں دی گئی کیوں ماری؟
 اوہ تھے سمجھناں نوں ملدا اے پیار دے نال
 کردا خلق ہے راج جہاں اتے
 حکم چلے نہ سدا تلوار دے نال
 ہتھوں چھڈیا رب دا جھٹھاں دامن
 اوہ نمرود مٹ گئے پہلے وار دے نال

جے کوئی جاہل لڑے

جے کوئی جاہل لڑے تے گل کوئی نہیں
 عالم لڑن نہ آپ لڑا رہے نہیں
 چھریاں ساڈیاں ہتھیاں وچ دے کے
 رل آپ حلوے مانڈے کھا رہے نہیں
 سارے چکر چلا کے فرقاں دے
 پیارے دیس نوں لٹ کے کھا رہے نہیں
 دامن ایہناں دا وی کرنا ایں چاک اک دن
 پگاں ساڈیاں نوں ہتھ جو پا رہے نہیں

کفر اسلام

مینوں کفر اسلام دا پتہ لگے
 اپنے نور تھیں روشن نگاہ کر دے
 تیرے ول تے آؤن نوں جی کردا
 مینوں پکڑ کے اپنی راہ کر دے
 میں مقام توحید نوں چاہن والا
 باخبر تے نالے آگاہ کر دے

مینو پاگل پن درکار

مینوں	پاگل	پن	درکار
مینوں	پاگل	پن	درکار

لکھاں	بھیس	وٹا	کے	دیکھے
آسن	کتے	جما	کے	دیکھے
متھے	تلک	لگا	کے	دیکھے
کدھرے	مون	منا	کے	دیکھے
اوہو	ای	رستے	اوہو	ای
اوہو	ای	آں	میں	چلن
مینوں	پاگل	پن	درکار	

ہتھ	کے	دے	آؤنا	کیہ	اے؟
ملاں	نے	جتاؤنا	کیہ	اے؟	
پنڈت	پلے	پاؤنا	کیہ	اے؟	
رات	دنے	بس	گلاں	کر	کر
کچھ	نہیں	بن	دا	آخر	کار
مینوں	پاگل	پن	درکار		

ریاضی	علم	سکھیا	نہیں	میں
قاضی	ملاں	پنڈت	میں	ناں
فیاضی	نہ	دانی	میں	نہ
راضی	کر	جھگڑے	میں	نہ
فاضل	عالم	منشی	میں	نہ
ہشیار	نہ	رند	میں	نہ
درکار	پن	پاگل	میں	مینوں

ڈولے	ڈکو	کھاندا	نہیں	میں
بچکولے	لا	نوں	جیوں	رتھ
وچولے	پھراں	لکھدا	ایںویں	
بولے	نہ	کوئی	تے	کوئی
کے	کر	آدر	دا	گلے
سدھار	آپ	اپنا	کرناں	
درکار	پن	پاگل	مینوں	

سونے	دن	نیں	دسدے	سب
چھنے	خالی	تے	جاؤ	کول
منے	کیہ	تے	منے	دل
کاہدی	منوتی	من	ایںویں	
بنے	ہنے	ہندی	نہ	گل

اندر	کھوٹ	تے	باہر	سچیاں
مینوں	پاگل		پن	درکار

ایہ	دنیا	کیہ	رولا	گولا
کوئی	کہندا	اے	مولا	مولا
کوئی	کردا	اے	ٹال	منولا
کوئی	پاؤندا	اے	چال	مچولا
مینوں	کچھ	پتہ	نہیں	چلدا
کیہ	ہندا	اے	وچ	سنسار؟
مینوں	پاگل		پن	درکار

ولی	پیر	میں	گپڑ	گپڑ	کے
گئے	گوڈے	رگڑ	رگڑ	کے	کے
دل	نوں	ہن	تے	جکڑ	جکڑ
اینویں	جھکڑے	جھکڑ	جھکڑ	کے	کے
چھڈ	دتے	نیں	جھکڑے	جھانجے	
لے	چوڑے	کھل	کھلا	درکار	
مینوں	پاگل		پن	درکار	
رہا!	مینوں	پاگل	پن	درکار	

موت

موت اگے تے کسے دی جاء کوئی نہیں
 جتھے جی چاہے اوتھے نپ لیدی
 لیہوں تیر تکوار دی لوڑ کوئی نہیں
 شاخاں نال ایہ سراں نوں کپ لیدی
 موت مالا چے گنتی نہ ورھے ہوندے
 ہر عمر دا مکو ایہ ٹھپ لیدی
 ویہدی نہیں ایہ بیوہ یتیم بچے
 جنھوں جی چاہے اوہنوں نپ لیدی

عیب جگ دے پھول کے

عیب جگ دے پھول کے خوشی کرنا ایں
 اپنے من چے جھاتی کیوں ماردا نہیں
 ہر تھاں پھونکاں دے تنبو تانا ایں
 کدی اپنی ہٹھ توں ہاردا نہیں

رقیب تے اگے ای

رقیب تے اگے ای رقیب ہوندے
 ہن حبیب وی بن رقیب گیا
 جانی جان جنہوں میں جان دا ساں
 اوہ وی مخبر تے بن عجیب گیا
 کدھوں اپنا کہواں تے غیر کدھوں؟
 بدل اپنا میرا نصیب گیا
 ایہناں دودھاں نوں چھڈ کے ویکھ دامن
 ہو اللہ دے بہت قریب گیا

آہموں ساہمنے دو دو ہوں

آہموں ساہمنے دو دو ہوں گیاں
 جے کڑ حشر دیہاڑے حساب ہويا
 کہندے زندگی رب دی کرم بخشی
 میرے واسطے ایہو عذاب ہويا
 اوہدے وچ کیہ لہو ہے پین جوگا؟
 جیہدا بھج کے جگر کباب ہويا
 تیری جنت اے اوہر نہیں دل آؤندا
 جتھوں پہلے سی کدی جواب ہويا
 خزاں رہی حیاتی دے باغ اندر
 کھڑ کے دل نہ کدے گلاب ہويا
 میرے دولت خانے دا کیہ پچھدے او؟
 دولت لٹ گئی خانہ خراب ہويا

ایس دنیا دا جیون وسدا

ایس	دنیا	دا	جیون	وسدا
اک	کو جھا	بے	ڈھنگا	
انج	تے	سب	نے	کپڑے
ہر	بندے	وے	ننگا	
رنگ	تے	کالم	کالا	اکو
سب	کچھ	رنگ	برنگا	
اتہھے	سارے	جیوندے	رہندے	
ایہ	کہہ	کے	"سب"	چنگا

تیرا دل اک اے جاں دو

تیرا دل اک اے جاں دو
 کدے لاویں کوہ طور تے ڈیرے
 کدے وسیں شاہ رگ توں نیڑے
 تیرے گھل گھلیویں مینوں
 پاندے نیں پئے ایہ کنسو
 تیرا دل اک اے جاں دو

آپ کہیں توں مینوں منو
 ایہ پتھر نیں پتھر بھنو
 آپے توں بت خانے جا کے
 بتاں دے وچ کرناں ایں لو
 تیرا دل اک اے جاں دو

دو بندے توں آپ بناویں
 فر دوواں نوں آپ سناویں
 توں مومن تے ایہ ہے کافر
 ایدوں ودھ کیہ ہور دھرو؟
 تیرا دل اک اے جاں دو

اک پنڈت تے اک اے قاضی
 دو رنگی تے ہوویں راضی
 صاف صاف فیر کہندا کیوں نہیں
 لیہدے وچ کیکہ ہو یا لکھو
 تیرا دل اک اے جاں دو

ایہ بندے جد دونویں تیرے
 فر ایہ کیکہ نہیں ہیرے پھیرے
 اک نوں آکھیں نل و جا لے
 دو جے نوں کہیں چپ کھلو
 تیرا دل اک اے جاں دو

خوب بنائی کھیڈ اے تیری
 لیہدے وچ وی ہیرا پھیری
 ایے ای سوچ چھویریں اندر
 میتھوں ڈھکدا نہ کوئی ڈھو
 تیرا دل اک اے جاں دو

جس دنیا دے اندر رہنا ایں
 اسدے کولوں لک لک بہنا ایں
 میں نہیں کیہڑا چھڈنا تیرا

بھانویں ہس تے بھانویں رو
تیرا دل اک اے جاں دو

ایہ پچھیا اے اگے ہوراں
بے زوراں تے کیہ شہ زوراں
ساڈے کولوں داغ نہیں جاناں
اس دھونے نوں آپے ای دھو
تیرا دل اک اے جاں دو

جو کہنا ایں تینوں کہنا
بن پچھیاں تے میں نہیں رہنا
میں کہندا ہاں من دی جیہڑوں
جو ہووے سوہندا ہو
تیرا دل اک اے جاں دو

کے جج تے گنگا جا کے
گیرے کڈھ تے مٹھے لا کے
تھکا تے سکایا ہویا
اتھہ ای دامن گیا کھلو
تیرا دل اک اے جاں دو

گھنڈ

گھنڈ	مکھڑے	توں	لاہ	او	یار
گھنڈ	تیرے	نے	اُھے		کیتے
کئی	پھر دے	نیں	چپ		چپتے
کئیاں	زہر		پیالے		پیتے
کئیاں	خون	جگر	دے		پیتے
کئیاں	اپنی		کھل		لہوائی
کئی	چڑھے	نیں	اتے		دار
گھنڈ	مکھڑے	توں	لاہ	او	یار

چار	دیواری	اٹاں	دی	اے
برج	اٹاری	اٹاں	دی	اے
کھئیڈ	کھڈاری	اٹاں	دی	اے
سب	اساری	اٹاں	دی	اے
اٹاں	دے	نال	اٹ	کھڑکا
میں	میں	وچوں	مکا	او
گھنڈ	مکھڑے	توں	لاہ	او

وید	کتاباں	پڑھ	پڑھ	تھکا
-----	--------	-----	-----	------

کچھ نہ بنیاں کچا پکا
 اوڑک رہ گیا ہکا بکا
 مکے گیا تے کچھ نہ مکا
 اینویں مک مکے کاہدے
 مکدی گل مکا او یار
 گھنڈ مکھڑے توں لاه او یار

مسجد مندر تیرے لئی اے
 باہر اندر تیرے لئی اے
 دل قلندر تیرے لئی اے
 سک اک اندر تیرے لئی اے
 میرے کول تے دل ای دل اے
 اوہدے وچ سما او یار
 گھنڈ مکھڑے توں لاه او یار
 مک دی گل مکا او یار

کرنسیاں

دی	قیامتاں	اڈیک	کرن	ماڑے
نیں	ایجنسیاں	استھے	کھولدے	وڈے
ناہیں	بزار	جمعے	لگنے	جتھے
نیں	کرنسیاں	اوتھے	ملنیاں	سانوں

تنگ دلی نوں جدوں دا

تنگ دلی نوں جدوں دا دور کیتا
جے میں خوش ناہیں تے حیران وی نہیں

مالا پھیرناں تسلیج دا ورد کرناں
جے کوئی نفع ناہیں تے نقصان وی نہیں

مناں مورتی کجے دے ول جھکناں
رام اپنا غیر رحمان وی نہیں

جدوں خیال آؤندا اوہدی بندگی دا
رہندا نہیں ہندو مسلمان وی نہیں

اوہ خدا میرا میں خدائی اوہدی
اوہدی یاد بن ہور دھیان وی نہیں

دامن پیوے شراب تے کرے سجدے
راضی رب تے غصے شیطان وی نہیں

دامن بولی

جدوں کدے پنجابی دی گل کرناں
 پھاں پھاں کردا پھوں پھوں آؤندا
 توں پنجابی پنجابی کیہ لائی ہوئی اے
 چاں چاں کردا چوں چوں آؤندا
 اوہ بولدا بولدا ٹری جاندا
 خورے میریاں بلاں نوں سیوں آؤندا
 ایہ گل اے ماں تے پتراں دی
 کوئی تیرا ایہدے چے کیوں آؤندا

اتھے بولی پنجابی ای بولی جائے گی
 اردو وچ کتاباں دے ٹھن دے رہے گی
 ایہدا پت ہاں ایہدے توں دودھ منگناں
 میری بھکھ ایہدی چھاتی تن دی رہے گی
 ایہدے لکھ حریف پئے ہون پیدا
 دن بدن ایہدی شکل بن رہے گی
 اوووں تیک پنجابی تے نہیں مردی
 جدوں تیک پنجابن کوئی جن دے رہے گی

میں پنجابی پنجاب دے رہن والا
 سدا خیر پنجابی دی منگ دا ہاں
 موتی کے سہاگن دی نتھ دا ہاں
 کلڑا کے پنجابن دی ونگ دا ہاں

میںوں کدیاں نیں آکھیا کئی واری
 توں لینا پنجابی دا ناں چھڈ دے
 گود جدھی وچ چے پل کے جوان ہو یوں
 اوہ ماں چھڈ دے تے گراں چھڈ دے
 جے پنجابی پنجابی ای کوکنا ایں
 جتھے کھلا کھلوتا ایں تھاں چھڈ دے
 میںوں انج لگدا لوکی آکھدے نیں
 او پترا اپنی توں ماں چھڈ دے

اردو دا میں دوکھی تاہیں
 تے دشمن نہیں انگریزی دا
 پچھدے اے میرے دل دی بولی
 ہاں جی ہاں پنجابی اے

بلہا ملیا ایے وچوں
 ایے وچوں وارث وی

دھاراں	ملیاں	ایسے	وچوں
میری	ماں	پنجابی	اے
ہاں	جی	ہاں	پنجابی
			اے

ایہدے	بول	کناں	وچ	پندے
دل	میرے	دے	وچ	نیں
تپدیاں	ہوئیاں	رتیاں	اتے	
اک	ٹھنڈی	چھاں	پنجابی	اے
ہاں	جی	ہاں	پنجابی	اے

ایہدے	دوہاں	دے	وچ	مکھنی
کھناں	وچ	گھيو	دی	چکھنی
ڈب	کھڑی	دوہل	جی	
اک	ساڈی	گاں	پنجابی	اے
ہاں	جی	ہاں	پنجابی	اے

کہندا کون اے

کہندا کون اے مٹاں دے مٹ دیدے
 چکھن واسطے اک دو جام ای سہی
 لکھ شکر اے مذہب نہیں سر چڑھیا
 میں حسن دا ادنیٰ غلام ای سہی
 دل ولا کے گلیاں دے پھیر اندر
 ہو یا آپ بھانویں بے آرام ای سہی
 میخانے چہ ملاں نوں لے آیاں
 پیندا نہیں تے چلو بدنام ای سہی

ایس جہانے بندہ

ایس	جہانے	بندہ	آ	کے
کیہ	پاندا	کیہ		کھوندا
دارو	دل	دا	روگ	بھلاوے
دل	دی	میل	وی	دھوندا
اوس	ویلے	ایہ	دئے	سہارے
دل	دا	محرم	بن	وا
جد	دکھاں	وچ	ڈبیا	بندہ
گنی	عمر	نوں		روندا

مر	جاواں	تے	ے	خانے	دی
نیہاں	دے	وچ		دبنا	
جے	کر	کدے	گواچاں	سجنو!	
ے	خانے	وچ		لہنا	
اوہ	بخشے	گا	بخشن	ہارا	
اینویں	مفتی			کلیں	
رج	رج	پی	تے	دکھ	دے
مر	جانا	ایں		سمھنا	

رب دیاں حوراں

رب	دیاں	حوراں	آپ	پلائی
جنت	وچ	بہا	کے	
وقت	گنوا	نہ	مفتی! رکھ	توں
رنداں	نال	بنا	کے	
جنت	وچ	مے	خانے	ہونے
توں	نہیں	اوتھے	جانا	
سانوں	جی	آیاں	نوں	کہنا
حوراں	نے	خود	آ	کے

اوپنے جنت وچ نہیں جانا

اوپنے جنت وچ نہیں جانا' جہڑا مے نہیں پیندا
 اوہدے تے رب مہر نہ کردا' زخم نہ جہڑا سیندا
 الٹا جہڑا نال گلاں دے' زخماں نوں نمکاوے
 کجے ہتھیں آپ گراوے' رب نوں خوب نہ تھیدا

عید دیہاڑے

عید دیہاڑے فجرے فجرے لہدا پھرناں دارو
لوکی ول مسیتے چلے میں وچ گھرناں دارو
اینویں رند دعاواں منگدے رہے جے دلوں بجانوں
اسماناں توں کنیاں بن کئے اک دن کرناں دارو

اسماناں تے بدل آئے

اسماناں تے بدل آئے مستایا چگ سارا
 ایس ویلے میخانے باہجوں دیوے کون سہارا
 کیہ سمجھے ایہ مفتی میرے ہڈاں دی کڑکائی
 میخانے دے در کھولن لئی دتا رب اشارا

رکھو حسن نقابے

توں پیا آکھیں زاہد خشکا' رکھو حسن نقابے
 وچ جوانی' بڈھیاں سوچاں' ہو جائے کیہ بابے
 یار منانا' مے وی پئی' کیہ پیا ماریں دابے
 پی کے مے رب سانوں لبھا توں پیا کہیں شرابے

لمبی آس امید

لمبی آس امید دی عمر ہندی، جیویں یار دی ہووے اڈیک ساقی
 بھر دے جگ تے آس نوں نیند آوے، لا کے پینی شراب میں ڈیک ساقی
 جے فکر تے غماں نوں ایہ دنیا گلڑے گلڑے گھبرو اے کھا جاندی
 اج ای دے مے خواراں نوں مے ساری، کل دی آس تے مار نہ چیک
 ساقی

کل دی آس نہیں رکھنی

جی ہے ای اوئی دے دے کل دی آس نہیں رکھنی
 کل دا مالک مولا ساڈا مٹکی کر دے سکھنی
 امیں پیاکل روز دے ساقی تھوڑی اساں نہ چکھنی
 دامن دارو پی کے ہندی ساڈی ٹور سلکھنی

نچن مٹ پيالے

میں اوہ پیاکل جنھوں ویکھ کے نچن مٹ پيالے
دارو گھر وچ آ جاواں تے زندگی رب حوالے
جے سوں جاواں پیندا پیندا ساقی لا جائے جنڈرا
کئی واری تے اپنی پیتی پے گئے جان دے لالے

بن مستی دے کیویں لڑیے

بن مستی دے کیویں لڑیے دسو نال عذاباں دے
ایسے لئی اساں یاری لا لئی سجنوں نال شراباں دے
مستی دکھ بھلا دیندی اے لہیا ہور علاج نہیں
رات دنے میں پھاوا ہویا ورقتے پھول کتاباں دے

سیک وچھوڑا سہہ کے دیکھ

دورخ کولوں ڈرنا ایں ملاں سیک وچھوڑا سہہ کے دیکھ
 کیویں دکھیا دکھ بھلاوئے دارو گھر وچ بہہ کے دیکھ
 وچ مسیتے رولا پایا ای ”انا الحق“ تے کہہ کے دیکھ
 جھلیا! اینویں جھل کھلاریں نال عشق دے کھیہ کے دیکھ

شراب نون هور پينا

اچي شوق شراب نون هور پينا
 هويا کيہ جے مٹاں دے مٹ پي لئي
 پيني او کيہ جھڑی هے ميخاني
 لک چھپ کے تے دڙ وٹ پي لئي
 ساقی! کيوں نه بکل چے جام هووے
 جدوں جي چاهيا جھٹا پٹ پي لئي
 پھر وي رهے نشہ دامن پيونه دا
 غنا غٹ پي لئي فنا فٹ پي لئي

مستی جہاں نوں دین والے

ساقی! مستی جہاں نوں دین والے
 اک مینوں نہ مست بنا سکیوں؟
 وچ میخانے تیرے تھوڑ کیہ سی؟
 نہ پین توں مینوں رجا سکیوں؟
 دامن چاک کر کے میں آ گیا ہاں
 توں پردیوں باہر نہ آ سکیوں؟

ان گنت بد فعلیاں کیتیاں

ان گنت بد فعلیاں کیتیاں میں
 جی تے آوندا ہور گناہ کر لاں
 متاں کتے سفیدی دی بھاء مارے
 کالے عمل میں ہور سیاہ کر لاں
 کچھ گچھ دی نہ رہوے لوڑ کوئی
 اوگن اپنے آپ گواہ کر لاں
 دامن فیر امید ہے رب بخشے
 رحمت اوسدی تے جد نگاہ کر لاں

بیزار ہے ہوش کر دہا

اواز اڑ بیزار ہے ہوش کر دہا
 سانوں رہن دے سدا بے ہوش ملاں
 چچ بند کز اسان ہے آپ منگی
 ساقی پاک تے صاف نزدوش ملاں
 پھندا فکر دا جذبے دا گلا گھٹے
 جدوں آ جائے وچ ہوش ملاں
 کدے ویلا کویدا تے ویکھیا کر
 کسے ویلے تے روہ خاموش ملاں

داروپی کے

دارو پی کے دھت ہو جان والا
 پا کے دکھان نوں رکھے نکیل ساقی
 دے کھان رج کئے پی کے دھت ہوئے
 ملے دکھاں توں سانوں وی دیہل ساقی
 ہو کے مست است وچ شہر پھریئے
 اوہدے نال ہووے شید میل ساقی
 پنچی کھچی دی کجھ پرواہ ناہیں
 میں کراں پیالہ انڈیل ساقی

بھراک وار پیالہ

پی پی کیا دینا ایں بھراک وار پیالہ
 مٹی کدھرے تزک نہ جائے بے اعتبار پیالہ
 ہتھوں ہو کے حیران ایہ ڈگا، ویکھ کے میری بھڑکی
 پیندا پیندا میں نہیں تھکيا، من گیا ہار پیالہ

عمر اں دے میں دکھ سپہڑے

عمر اں دے میں دکھ سپہڑے کیوں نہ پہواں دارو
ایہ سکھاں دے دے سہنے ایہ دکھاں دا مارو
ہوش چے رہ کئے کیہ میں کرنا؟ ہر بندہ دکھ دیوے
بے ہوشی وچ رہ کے بندہ کوئی تے کم سنوارو

میرے مرن داسن کے جانی

میرے مرن داسن کے جانی' ہیا تے مسکایا
 کہن لگا اوہ قاصد تائیں' اوہنے ڈام ہے لایا
 جد وی اوہنوں ملدی تائیں' مرن بہانے لاند
 اٹھ کے بہہ جاؤ آپے' جد وی جام شراب سنگھایا

رہ گئی گل ادھوری

لگدا انج ہوا نے سنگھی، کدھروں شاخ انگوری
باغاں دے وچ پھل متائے ہو گئے ات سندھوری
چلے تیز ہوا ہو جاندے اک دوجے دے نیڑے
جد وچھڑن تے انج لگدا ہے رہ گئی گل ادھوری

مسجد موتیاں دی

مسجد موتیاں دی بھاویں جڑی ہووے
 نہیں ہندو تے اک وی جاندا
 مندر وچ پوے جھلک کعبیاں دی
 مسلمان دا اک نہیں جی جاندا
 ایہناں دونواں توں جھڑے پئے رہن لڑدے
 بھلا اوہناں دا ایہدے چے کیہ جاندا
 چنگا سی میخانے بنا دیندے
 جہدا جی کردا اوہو ای پی جاندا

قطعه

چاہنا	شراب	اوہ	پینی	میں
اترے	سرور	جہدا	تیک	حشر
آکھاں	صاف	تے	ہووے	سولی
اترے	منصور	تے	چڑھناں	میں

پھٹ لگے نہیں

پھٹ	لگے	نہیں	جہڑے	سینے	تے
اسیں	سیندے	سیندے	مر	جاں	گے
دکھ	درد	ودھیرے	دسدے	نہیں	
اسیں	جیدے	جیدے	مر	جاں	گے
مر	جانا	گن	دیاں	ٹوٹ	تساں
اسیں	پنیدے	پنیدے	مر	جاں	گے

سرکی لا کے پیتی

سرکی لا کے پیتی تے کیہ پیتی
 منہ مٹ نوں لایے تے رجھئے نہ
 کھلن میخانے وچ وستیاں دے
 ملاں کرے جے وعظ تے بھیجئے نہ
 جہدے نال جیوٹا اوہدے نال مرنا
 ایہ جگ دی رسم نبھا دیئے
 ویلے نزع دے ملے جے پین جوگی
 منہ نال شرمندگی کئے نہ

لیکھ میرے وچ دارو

لیکھ میرے وچ دارو لکھیا ازلوں میرے مولا
 بوتل دے وچ ایہدیاں چکاں ایہدا پنیدا جھولا
 دارو پی کے آپے بھانویں ہو جاں توں بتولا
 پھڑاں پیالہ جد وی گئے پھلاں کولوں ہولا

ملاں شراب تے نہیں پیندا

ملاں شراب تے نہیں پیندا، پر خون تے کسے دا پی سکدا اے
پڑ زمین آسمان دا رہے چلدا، دانے وانگ انساں نوں پیہ سکدا اے
استھ ظلم ای ظلم اے ہر پاسے کتھوں تیک کوئی لباں نوں سی سکدا اے
بن پیتیاں ایس جہان اندر کوئی بے شرم ای جیوے تے جی سکدا اے

بدل کالے بھورے

ساقی! دیکھ آسماناں اتے بدل کالے بھورے
اج توں مٹ کا نہ ساقی! پیالے پورے
رب نے آپ انگوری گھلی بھر کے وچ انگورے
ملاں نوں سمجھا دے ساقی مارے دیکھ کھنکورے

بجلی دے لشکارے پیندے

بجلی دے لشکارے پیندے جھوم گھٹاواں آئیاں
اتوں ایس سہے وچ سجتا اکھاں نیں پرتائیاں
زندگی دے رستے وچ ساقی ٹوئے بے کھائیاں
ایس ویلے توں مے خانے نوں کیوں نہیں کنڈیاں لائیاں

قطعه

کرماں نال ملدی پینی ے ساقی
 اج جام میرا نکو نک بھر دے
 اینی دیہ گرمی جشہ ترک جاوے
 موسم ویکھ ظالم جتھ پیر ٹھردے

گھٹ گھٹ پیواں

گھٹ گھٹ پیواں سدا میں جیواں مستی دئے ہلورے
 کالیاں سرخ گھناواں دسں دو نیئاں دے ڈورے
 مے خانے دی لوڑ نہ کائی بغلے رکھ صراحی
 جا بانے وچ کھل کھل ملسن کھیاں پھل کٹورے

روز تیرے در آ کے

روز تیرے در آ کے ڈگئے نہ کھ پھیر توں ساقی
جھلیا! دنیا چار دیہاڑے نہ کر دیر توں ساقی
دکھ دے اج ابال پے اٹھن تھوڑی نال نہیں بہنے
اکوئی ساہ وچ ساری پینی مٹ الیر توں ساقی!

دارو پی کے

دارو ساتھی، دارو پی کے کٹ لیناں اکلاپا
 دکھاں دل وچ ڈیرے لائے کردے رہن سیاپا
 مرنوں پہلے تے نہیں کتنے دنیا دے ایہ دھندے
 ”ہوند“ میری اے دارو پی کے کیوں کھواں میں آپا

بال پنے توں میں واں پیندا

بال پنے توں میں واں پیندا پو میرا سی ساقی
 پو پت کٹھے بہہ کے پیندے کدے نہ ہوئی نچاقی
 اکو جہی سی سوچ اساڈی مست الت سی رہندے
 پی کے چار دیہاڑے جینا کجھ نہیں رہنا باقی

سمجھدار سیانا اے دل

سمجھدار سیانا اے دل میرا
لیہوں صورتاں ساریاں اے دل میرا
نہیں ٹھگدیاں نہیں

چمکن چن تارے دیوے چاندی دے نہیں
کہ چنگیاڑیاں حسن دی اک دیاں نہیں

میں شرابی ہاں چمن چ پھل کلیاں
مینوں جام صراحیاں ای لگدیاں نہیں

اودوں مویاں نوں نیندراں آوندیاں نہیں
جدوں آن کے اکھیاں لگدیاں نہیں

آخر آن کے گلے دا ہار ہوئیاں
لیراں جدوں ہوئیاں میری پگ دیاں نہیں

دامن پھلاں دے سولاں نہیں چاک کیتے
وا ورولیاں ہنیریاں وگدیاں نہیں

سمجھ سمجھ کے ہوراں تائیں

سمجھ سمجھ کے ہوراں تائیں' میں لیناں ایں کیہ؟
 اپنا آپ بھارت بنیا' لک لک بہندا اے جی
 حق دی گل سنا دے سب نوں نہ بلھاں نہ سی
 سوچ سمجھ دی ایسی تیسی' گھٹ گھٹ کر کے پی

احساس نوں کرے زخمی

لا لا پھٹ' احساس نوں کرے زخمی
 دکھ کلا نہ بندے نوں رہن دیندا
 پیوے جگر دا خون' خراج منگے
 مونہوں بھیت دے گل نہیں کہن دیندا
 جے کر دب کے رکھے بنے شعلہ
 ساڑ رہوے اندر نہیں مہین دیندا
 ایس ویلے تے دارو ای کم آوے
 جھڑا ادم نوں میرے نہیں ڈھین دیندا

میں پچھیا اے مرشد کولوں

میں پچھیا اے مرشد کولوں' اپنی گل سمجھا دے
 کتھوں آئے تے کتھے جانا' اپنا سڑکے پا دے
 کتھوں آئے تے کتھے جانا' چھڈ دے دونویں گلاں
 پی سکنا تے پی لے اتھے' پیا سکنا تے پیا دے

شرابی پئے آکھدے نیں

لوکی مینوں شرابی پئے آکھدے نیں
 کجھ ٹھیک ائے کجھ الزام ای سہی
 میخانے نوں میں آباد رکھنا
 گھر بار دا ہووے نیلام ای سہی
 جیکر بوسے نہیں مینوں نصیب ہوئے
 لال بلیاں تے میرا نام ای سہی

اوہ بدنام آیا

مینوں ویکھ مشاعرے ج کہیا لوکاں
 اوہ شرابی آیا اوہ بدنام آیا
 میں آکھیا میری اک گل سن لو
 مینوں کہنا تے ہنے کلام آیا
 میں پیالہ شراب دا توڑ دتا
 جدوں ہتھ توحید دا جام آیا
 اوہنا بلھاں نوں کیویں شراب چھووے
 جتھاں اتے محمد دا نام آیا

لٹک دیس دی

لٹک دیس دی سدا ہے لٹک مینوں
 کرناں لٹکدی لٹکدی لٹکدی گل
 جنہوں پھٹک ہووے اوہ دی پھٹک اٹھے
 میری پھٹکدی پھٹکدی پھٹکدی گل
 تے دشمن مار کے جھٹک نہ جھٹک مارے
 متاں جھٹک جائے جھٹکدی جھٹکدی گل
 دامن پھٹک والا میری پھٹک سمجھے
 کیوں کہ پھٹکدی پھٹکدی پھٹکدی گل

چالباز نہیں اپنی چال اندر

چالباز نہیں اپنی چال اندر
 جو جو چال چلی گول مول چلی
 چلدی رہی چل کے رہی خوب چلی
 چلی چال تے چال اڈول چلی
 ایہ وی دور رہن چلیا جا پدا اے
 گورمنٹ برطانیہ ڈول چلی
 پسو پئے ایسے طوطے اڈ گئے نہیں
 پنجا سوں گیا تے بمب بول چلی

پنجرے وچ اک طوطا

پنجرے وچ اک طوطا تے پچھیا میں
تیری زندگی وچ زنداں بند اے

گیا گزریا گزریا جاپنا میں
تیری کسے تے گزر گزراں بند اے

طوطا ہسیا ہس کے کہن لگا
اچھا تیرا وی کدھرے بیان بند اے

میرے جیہا ہو کے جے توں گل کردوں
میں سمجھدا عقل چے تان بند اے

میں غلام ہاں اک دا گل کوئی نہیں
تیرے لکھاں کروڑاں دا مان بند اے

خود غلام تے کہیاں نوں نال کہتا
تیرے جے ہندی ہندوستان بند اے

ایہ میں مٹناں ایہدے ج شک کوئی نہیں
قطرے پانی چے اک طوفان بند اے

میں پنجرے وچ وی پیا آزاد بولاں
تو آزاد ایں تیری زبان بند اے

دامن مرد ایں وچ میدان آ جا
کر دے ظاہر جو دلی ارمان بند اے

ساک ملدیاں دے

کم کردیاں دے ساک ملدیاں دے
 کھوہاں وگدیاں دا پانی صاف ہندا
 ایتھے پچھدا کون کمزوریاں نوں
 زور وراں دے نال انصاف ہندا

ڈھول سپاہیا

سن جا' جاندیا جاندیا راہیا
 گیا ایوب تے پھس گیا بیچی
 بند نہیں کم تے گاؤ پئے ماہیا
 جی او میرا ڈھول سپاہیا

نفع نقصان

واہگے نال اٹاری دی نہیں مکر
 نہ گیتا نال قرآن دی اے
 نہیں کفر اسلام دا کوئی جھگڑا
 ساری گل ایہ نفع نقصان دی اے

زندہ باد او پاکستان

ایانے	بال	منگن	چچی
سیانے	وکیہ	پاندے	منہ
قوالی	سنو	اتوں	ریڈیو
والی	تن	پنچ	اللہ
پان	سگرٹ	ویکھو	جدھر
پاکستان	او	باد	زندہ

کھلے	ٹھیکے	دے	افیم	چرس
بلے	لٹو		کھاؤ	پیو
چاہے	اپنے	دیو	پا	پانی
جلے	اتے	کے	جاؤ	سوں
نان	چھو لے	تے	جگہ	جگہ
پاکستان	او	باد	زندہ	

نیمیں	دے	مسیتاں	بند	بوہے
نیمیں	دے	غیتاں	مارے	ملاں
نیمیں	دے	ریتاں	پے	جھگڑے
نیمیں	دے	پلیتاں	نال	پاکاں

انسان	ہوئے	ڈنگ	ڈنگو
پاکستان	او	باد	زندہ
اعلان	ہو یا	ولوں	سنیاں
جہان	کل	ہو گیا	وہابی
پچھان	اج	گی	کتھے
نافرمان	سو	بولے	جو
تان	لگے	وکھری	وکھرو
پاکستان	او	باد	زندہ
نوجوان	دے	ملک	ساڈے
بھلوان	تے	چری	بھنگی
جان	دی	ایہناں	فیشن
جان	گاندے	دے	گیت
شان	اپنی	رولدے	مٹی
پاکستان	او	باد	زندہ

سانجھاں

لکیاں چھپیاں کدے نہ رہیاں
 سانجھاں ایس جہان دیاں
 مٹی دے وچ مٹی ہوئیاں
 سانجھاں سب انسان دیاں
 چلو جے سانجھاں پیار دیاں نہیں
 نہ ایہ جند تے جان دیاں
 دامن ایہ تے رہن دیو
 کجھ سانجھاں رہن زبان دیاں

ونڈ

پاکستان	دی	عجب	اے	ونڈ	ہوئی
تھوڑا	ایس	پائے	تھوڑا	اوس	پاسے
ایہناں	جراحاں	نیں	کیہ	علاج	کرنا
مرہم	ایس	پائے	پھوڑا	اوس	پاسے
اساں	منزل	مقصود	تے	پہنچنا	کیہ
ٹانگہ	ایس	پائے	گھوڑا	اوس	پاسے
اتہھے	غیرت	دا	کیہ	نشان	دے
جوڑا	ایس	پائے	جوڑا	اوس	پاسے

پنچھی قید ہو یا

پنچھی قید ہو یا اک مدتاں دا
 ایہ آزاد اوٹے اوٹے ہو جائے گا
 جد اڈیا کرے گا سیر ساری
 چرچا ایس دا پوٹے پوٹے ہو جائے گا
 لہدے پر پرانے نیں پھڑک اٹھے
 ککڑے ایہ چھوٹے چھوٹے ہو جائے گا
 جے شکاری نیں دامن نوں چھڈیا نہ
 اوہدا پنجرہ ٹوٹے ٹوٹے ہو جائے گا

اگ

پھولو	جنال	نوں	دھرتی	ایس
اگ		آوے		اگے
اتھتھے	سورج		ہوئیاں	مدتاں
اگ		پیا		برساوے
اگلن	لاوے		وچوں	پھاڑاں
اگ	وچ		وے	ایہناں
دا	دھرتی	گا	ہووے	کیہ
اگ	بندہ		بندہ	جھتھے

شکاری تے پنچھی

توں شکاری' میں پنچھی ہاں وچ پنجرے
 جیکر بولن نہیں دیندا پھرکن تے دے
 جہڑے تیر توں مارے نیں وچ سینے
 جیکر کڈھن نہیں دیندا رڑکن تے دے
 ہو سکدا اے ہلچل مچا دیوے
 میرے دل دی دھڑکن نوں دھڑکن تے دے
 کھس گئے پڑ دامن ہے جیھہ باقی
 کجھ کہن دے بلھاں نوں سڑکن تے دے

میرا دیس

میرے دیس وچ کچھ پرتیت کوئی نہیں
 لٹ مار دے اتھے اصول وکھرے
 صدقے جاں میں اپنے تاجراں دے
 ایہناں گھڑے طریقے اصول وکھرے
 ٹرانسپوٹراں وکھری ات چائی
 دیندے جان کرائے نوں وکھرے
 زردار نہ ٹیکس ادا کر دے
 تے وڈیرے لگان محمول وکھرے

دھرتی سونے دی

دھرتی سونے دی پر بت نہیں ہیریاں دے
 دیس تائیں دل گیر نہیں ہوں دینا
 ہر مزدور ایس دھرتی دا شہنشاہ اے
 شاہ تائیں فقیر نہیں ہوں دینا
 ساڈا مال لے جا کے شوکدے نہیں
 امب دا بوٹا کریر نہیں ہوں دینا
 اپنی جان قربان تے کر دیاں گے
 لیر و لیر دامن نہیں ہوں دینا

ایہذا حساب ہونا ایں

میرے دکھاں نوں جاندے بین سارے
 ونڈدے درد نہیں ایہدا حساب ہونا ایں
 پچھن والے جدوں پچھن آن گے تے
 ایس سوال دا نہ کوئی جواب ہونا ایں
 دھکے امن نوں مار دے جا رہے نہیں
 اگے کیہ ہونا ایں؟ انقلاب ہونا ایں
 لہٹا کوئی جواب نہیں فیر دامن
 ہر اک ظالم دا خانہ خراب ہونا ایں

پیر زادے نوں مستیاں

پیر زادے نوں مستیاں آؤندیاں نہیں
 بھٹو سوہنا منڈا جدوں کہن لگدا اے
 ملاں وکی اودوں بھر کے جام دیندا اے
 جدوں پندیاں پندیاں ایہ ڈھین لگدا اے
 ایہ آپ وی تاڑیاں ماردا اے
 لیہدے خلاف جدوں رولا پین لگدا اے
 ایہ بولدا بولدا ٹری جاندا اے
 اودوں اٹھ بہندا جدوں مہین لگدا اے

لا الہ تے مارشل لاء

میرے ملک دے دو خدا
لا الہ تے مارشل لاء

اک رہندا اے عرشاں اتے
دو جا رہندا فرشاں اتے
اوہدا ناں اے اللہ میاں
ایہدا ناں اے جرنل ضیاء
واہ بی واہ جرنل ضیاء
کون کہندا تینوں ایتھوں جا

ساڈے دیس جی موجاں ای موجاں
جدھر ویکھو فوجاں ای فوجاں
لکھاں بندے قیدی ہو کے
اوہا دیندے ملک گوا
واہ بی واہ جرنل ضیاء
کون کہے تینوں ایتھوں جا

ایہ کیہ کری جانا ایس؟

کدی	شملے	جانا	ایس
کدی	مری	جانا	ایس
لاہی	کھیس	جانا	ایس
کچی	دری	جانا	ایس
ایہ	کیہ	کری	جانا
ایہ	کیہ	کری	جانا
دھسا	دھس	جانا	ایس
دھسا	دھوس	جانا	ایس
جھتے	جانا	ایس	توں
بن	کے	جلوس	جانا
ایہ	کیہ	کری	جانا
ایہ	کیہ	کری	جانا
کدی	چین	جانا	ایس
کدی	روس	جانا	ایس
بن	کے	توں	امریکی
جاسوس		جانا	ایس

ایہ	کیہ	کری	جانا	ایں
ایہ	کیہ	کری	جانا	ایں
لاہی	کوٹ	جانا	ایں	
دنگی	باہواں	جانا	ایں	
اڈائی	قوم	دا	توں	
فلوس	جانا	ایں		
ایہ	کیہ	کری	جانا	ایں
ایہ	کیہ	کری	جانا	ایں

مہاتما

گولی ماری ہے جنہے مہاتما نوں
 اوہنے زمین دا گولہ گھما چھڈیا
 چیرکاں وچ آواز اک امن دی سی
 کسے ظالم نے گلا دبا چھڈیا

اوہ تے ایہ

کچھ اوہ آئے کچھ ایہ بیٹھے
 کچھ کری دھاوا اچے آؤندے نیں
 لیٹر بکس حکومت برطانیہ دے
 پہلے تار توں خبر پچاؤندے نیں
 لیکاں اینویں نہیں مار دے کاغذاں تے
 لیکاں اپنے دیس نوں لاؤندے نیں
 آوے کسے دی آئی تے مرن دامن
 ویراں نال جو ویر کماؤندے نیں

دولت مند تے غریب

دولت منداں دے سدا نہیں بند بوہے
 تے غریباں دے بوہے نہ باریاں نہیں
 مہینے بعد انج سود دا آئے جھکھرو
 جیویں موت نہیں بانہاں کھلاریاں نہیں
 فیر اے عمر خطاب دی لوڑ سانوں
 چا فرنگیاں نہیں متاں ماریاں نہیں
 دامن کد تک کرن گے ظلم ظالم
 اک دن آؤنیاں ساڈیاں واریاں نہیں

خوشی کرنا ایس

شان اپنی ودھان دی خوشی کرنا ایس
 کدے کے دا کم سنواردا نہیں
 دامن پھٹ دے بحر وچ جو ڈبے
 اوہنوں نظر آؤندا کنڈھا پار دا نہیں

چوراو چور

چوراں	دی	پگ	سادھاں	لاہ	لنی
چار	چوہیرے	پے	گیا	شور	
استھ	ایڈی	انھی	پے	گنی	
چور	وی	آکھن	چور	او	چور
چور	وی	آکھن	چور	او	چور

چٹے	کپڑے	ساؤ	اکھواندے		
ٹھگی	لا	لین	جاندے	جاندے	
ایسا	اکھیں	گھٹا	پاندے		
بھیا	عطر	رومال	سونگھاندے		
آ	جا	وے	بندے	نوں	لور
چور	وی	آکھن	چور	او	چور

لٹن	جنگ	باراتی	بن	کے	
وہمن	موت	حیاتی	بن	کے	
کلن	ماس	ایہ	کاتی	بن	کے
دل	دی	تنختی	کالی	کالی	
چلدے	نمیں	ولیاں	دی	ٹور	

چور وی آکھن چور او چور

پھاوے ہو گئے پڑھ پڑھ منڈے
کچھ بن گئے نہیں چور تے غنڈے
کئی بھکھاں نے آن نہیں پھنڈے
کئی پئے وجہلے پھرن لٹور
چور وی آکھن چور او چور

گنڈھ کپاں دے استھے ڈیرے
لٹ پے گئی اے چار چوہیرے
کنہن بندے شام سویرے
بھل جانڈے گھر جانڈے ٹور
چور وی آکھن چور او چور

کالے کالے بدل آئے
بدل ویکھ کے فچن مور
کالیاں اماں کالے روڑ
مینہ وسا دے زور و زور
سارے رل مل ایہو ای آکھو
چور وی آکھن چور او چور

اسیں اوس مکان دے رہن والے

اسیں اوس مکان دے رہن والے
جتنے زور دن رات ہے جالیاں دا

حق دار نوں حق نہ ملن دھکے
کم کاج ہندا ساکاں سالیاں دا

خطرہ دیس بچ لٹ دا ہر ویلے
صنعت کار وڈا استھ تالیاں دا

جھگے ڈھاؤندے ماڑیاں وستیاں دے
رخ بدل دریا تے نالیاں دا

دودھ پی کے وی استھ ڈنگ مارن
کیہ لایہ ہے سپاں نوں پالیاں دا

باڑ کھیت دی کھیت نوں کھان لگی
کالا منہ ہے ایہناں رکھوالیاں دا

آزادی

چرچل چرچ جرمن دی ریل چڑھیا
 چڑھ کے بولیا' چھکے چھڑا دیاں گا
 متاں ہنگری پولینڈ فن لینڈ سمجھیں
 میں تے ہو وی کجھ سمجھا دیاں گا
 چک سلواکیا نہیں چک مار لیں گا
 دند توڑ کے بوتھا بھوا دیاں گا
 جان' مال آزادی توں وار کے تے
 بچہ بچہ کیہ قوم کوہا دیاں گا

انھاں راجہ

انھاں راجہ تے ہے بیداد نگری
 آکھن جوگ نہ سماں بے حالیاں دا
 جو کجھ جی چاہے اوہ بحال کر دے
 دیلا مل گیا تینوں بحالیاں دا
 بر خلاف اوہدے کدوں بولدے نہیں
 نفع جنھاں توں ملے دالیاں دا
 چہرہ شامی سکھ کیویں رہوے دامن
 جہڑا مڈھ توں کوڑ نکسالیں دا

ٹیکس

چاندی سونے تے ہیرے دی کان تے ٹیکس
 بیٹھک ڈیوڑھی چوبارے دھلان تے ٹیکس
 ٹیکس لگا دکان مکان تے ٹیکس
 بیٹھے تھڑے تے لگا بھلوان تے ٹیکس
 عقل مند تے نال نادان تے ٹیکس
 پانی پین تے روٹی دے کھان دے ٹیکس
 آئے گئے مسافر مہمان تے ٹیکس
 انجیل تے ٹیکس قرآن تے ٹیکس
 لگ جائے نہ دین ایمان تے ٹیکس
 انسان تے ٹیکس حیوان تے ٹیکس
 دوٹا موئے تے جیوندے دی جان تے ٹیکس
 ایس واسطے بولدا نہیں دامن
 متاں لگ جائے میری زبان تے ٹیکس

ہنجورات دے

ہنجو رات دے تپکے تریل دی نہیں
 ہنجو ہنجواں تے سٹ دے گزر چلے
 زندگی کیہ اے نین سیاہیاں دی
 روندے آئے ساں پھدے گزر چلے
 خون جگر دا تلی تے رکھ کے تے
 دھرتی پوچدے پوچدے گزر چلے
 اتہے کیویں گزارے زندگی نوں
 ایہو سوچدے سوچدے گزر چلے

تسی تے اسی

بھانویں مونہوں نہ کہئے پر وچو وچی
کھوئے تسی وی او کھوئے اسی وی آں

ایہناں آزادیاں ہتھوں برباد ہونا
ہوئے تسی وی او ہوئے اسی وی آں

کجھ امید اے زندگی مل جائے گی
موئے تسی وی او موئے اسی وی آں

جیوندی جان ای موت دے منہ اندر
ڈھوئے تسی وی او ڈھوئے اسی وی آں

جاگن والیاں رج کے لٹیا اے
سوئے تسی وی او سوئے اسی وی آں

لالی اکھیاں دی پئی دسدی اے
روئے تسی وی او روئے اسی وی آں

نظام بدلے جان گے

دنیا ہن پرانی دے نظام بدلے جان گے
 اونٹھ دی سواری دے مقام بدلے جان گے
 امیری تے غریبی دے نام بدلے جان گے
 آقا بدلے جان گے غلام بدلے جان گے

سلطانی بدلی جائے گی درباری بدلی جائے گی
 تعزیرات ہند دی کہانی بدلی جائے گی
 دانائی وچ ہن نہیں نادانی بدلی جائے گی
 اک اک فرنگی دی نشانی بدلی جائے گی

کوٹھیاں چہ ڈاکواں دے ڈیرے بدلے جان گے
 دنوں دنیں رشوتاں دے گیرے بدلے جان گے
 آپو وچ ونڈیاں دے گھیرے بدلے جان گے
 کاکھیاں دے نال بھرے چہرے بدلے جان گے

کتاب بدلی جائے گی مضمون بدلے جان گے
 عدالت بدل جائے گی قانون بدلے جان گے
 دلتاں بدلے جان گے تے نون بدلے جان گے
 خداریاں دیاں رگاں وچوں خون بدلے جان گے

کل دی گل

کل دی گل بخاری پیا جیوندا سی
جہدی اج پئے برسی مناؤندے نہیں

کلڑے کلڑے چن چن اودھی تقریر والے
جھوم جھوم کے سارے سناؤندے نہیں

باپو سہک مویا باسی کلڑیاں توں
پتر پوڑیاں دان کراؤندے نہیں

جیوندى جان رہیاں لیراں تن اتے
مویاں بعد پئے چادر چڑھاؤندے نہیں

جیوندى جان نہ کوٹھڑی رہن لئی سی
مویاں بعد مقبرے بناؤندے نہیں

جیوندى جان سکھ چین نہ لین دتا
مویاں بعد درود پچاؤندے نہیں

دانشوراں نوں سدا خوار کردے
 بھکھا ماروے سولی چڑھاؤندے نہیں

اپنے کیے تے کدے نہ شرم آئی
 ڈب مرن تے نہ چچھتاؤندے نہیں

ہتھاں وچ ہتھیار نہیں

ہتھاں وچ ہتھیار نہیں شک کوئی نہیں
 ساری جنگ ہے ویلے دے حربیاں دی
 ایدوں ودھ کے گل اک ہور وی اے
 خون جگر تے دلاں دے جذبیاں دی
 تے مجاہد نوں لوڑ میدان دی اے
 ہے لوڑ کبوتر نوں ڈربیاں دی

دلوں مسلمان ہو گئے

مہاتما جی دے فلسفے دے چرچے
انج نیں وچ جہان ہو گئے

توپاں اتے ڈھنڈورچی شانتی دے
کدے منتری کدھے پردھان ہو گئے

کھوہ کھنچ کے ملکی ریاستاں نوں
آپے ایشیا دے نگہبان ہو گئے

ایسے زعم اندر میرے دیس آئے
اتھے آوندیاں ای پریشان ہو گئے

آ گئی جاگ ایدھر کتے ستیاں نوں
اٹھے اٹھ کے تے سوا دھان ہو گئے

بڈھے بڈھے نوں نشے جوانیاں دے
اتے بچے وی شیر جوان ہو گئے

بن گئے مجاہد تے کجھ غازی
آئیاں ہمتاں ماڑے بھلوان ہو گئے

ویری وچ میدان دے ٹھہریا ناں
لکڑ مار کے رستم زمان ہو گئے

سندھی نال پنجابی تے بلوچ سارے
بنگلیاں نال پٹھان ہو گئے

پنچے رلے تے اک گھسن بنیا
اتے گھسن نوں فیر گھسان ہو گئے

میرے دیس دی پاک سرحد اتے
دیکھو ویریاں دے قبرستان ہو گئے

قبرستان تے ہندے نہیں مومنّاں دے
”بولو رام“ دے اتھے شمشان ہو گئے

ایدوں ودھ کے معجزہ کیہ ہور ہونا
دامن چے دلوں مسلمان ہو گئے

قوم دے غدارو

قوم دے غدارو تے پکارو تے ککارو ہن
گئے ہوئے فرنگیاں نوں مڑ کے ہن بلائی جاؤ

قوماں دیاں قوماں تسی، ٹوٹے ٹوٹے کیتیاں
بندہ بندہ، ٹوٹے ٹوٹے، ہندا تے کرائی جاؤ

کھائی جاؤ، کھائی جاؤ، بھیت کئے کھولنے؟
دچو دچ کھائی جاؤ، اتوں رولا پائی جاؤ

بھکھاں کولوں آ کے تنگ لوکاں بانگاں دتیاں
قورمہ پلاؤ رج گھراں چے اڈائی جاؤ

چارے پاسے قوراں نس، مٹی اڈی چاپدی
پکھی واس پیدا کرو، کوٹھیاں بنائی جاؤ

چاچا دے بھتیجے نوں، بھتیجا دیوے چاچے نوں
آپو وچ ونڈی جاؤ تے آپو وچ کھائی جاؤ

انھاں مارے اُھی نوں گھسن وِجے تھی نوں
جی تہاتھوں اُھی پیندی اوئی اُھی پائی جاؤ

مری دیاں چوٹیاں تے چھٹیاں گزار کے
غریباں نوں کشمیر والی سڑکو سڑکی پائی جاؤ

ڈھڈ بھرو اپنے تے ایہناں دی کیہ لوڑ اے
بھکھیاں نوں لیاں کہانیاں سنائی جاؤ

بند جے شراب کیتی وارے جائے بندشاں دے
گھرو گھری پیٹیاں تے پیٹیاں پچائی جاؤ

تولہ ماسہ رول کے غریباں دی کمائی وچوں
امریکہ کولوں کاراں اتے کاراں منگوائی جاؤ

کھائی جاؤ کھائی جاؤ بہیت کنھے کھولنے؟
وچو وچی کھائی جاؤ اتوں رولا پائی جاؤ

بہشتاں دی چھاں

چن دی چانی پٹھ کھلو گئے آں
نہ دھپ وال آں نہ چھاں ول آں

پتر نال مقابلہ ماں دا اے
پتر اسیں وی آں اپنی ماں ول آں

سانوں صدر سے سائے دی لوڑ کوئی نہیں
اسیں ٹھنڈی بہشتاں دی چھاں ول آں

پاکستان مکان اک بن گیا

پاکستان مکان اک بن گیا اے
وین سادھ اتے رہندے چور پیٹھاں

استھ نواں حساب اک نکلیا اے
رہن سینکڑے اتے کروڑ پیٹھاں

لوکاں پہاڑاں دے پہاڑ پلٹ گئے
اسیں آئے وڈوانی دے روڑ پیٹھاں

لوکی چن تے پہنچے جاپدے نیں
اسیں گئے زمیں ج توڑ پیٹھاں

بھج بھج دکھیاں چور ہوئیاں
بھوں چوں ویکھیا تے کھوتی بوہڑ پیٹھاں

کیہ کریئے

اک دل تے لکھ سمجھاؤن والے
کچھ سمجھ نہ آوے تے کیہ کریئے

چلو چھڈیا کے دی گلی جانا
کوئی آ کے ستاوئے تے کیہ کریئے

اک وی حق دی گل نہیں کرن والا
اودھر سولی بلاوئے تے کیہ کریئے

تیرے ساہنے جگر کباب ہو یا
تینوں سیک نہ آوے تے کیہ کریئے

دل دا درد ہووے تے دوا کریئے
دل ہی درد ہو جاوے تے کیہ کریئے

فرنگیاں دا کوئی نہیں پتہ لگدا

او فرنگیاں دا کوئی نہیں پتہ لگدا
اوہ کہڑے مضمون تک پہنچ گئے نہیں

ویلے لد گئے تھوک لداؤن والے
چھوٹی موٹی پرچون تک پہنچ گئے نہیں

روسی اڈے سیارے نوں دیکھ کے تے
امریکی جنون تک پہنچ گئے نہیں

گھر کپاہ دا اے تن تے تار کوئی نہیں
باہنے کوٹ پتلون تک پہنچ گئے نہیں

کنکاں ہندیاں وی روٹی لہدی نہیں
آئے بھڑک کے لون تک پہنچ گئے نہیں

ہندوستانی ریاستاں صاف کر کے
برماچ چھڈ رنگون تک پہنچ گئے نہیں

پاکستانیٰ واہ سبحان اللہ
لیاقت علی توں نوں تک پہنچ گئے نہیں

پیا ہے جانا فرنگیاں نوں

آخر پیا ہے جانا فرنگیاں نوں
کیویں جھڈ کے دیس نوں سور گئے نہیں

ٹوٹے کر گئے جاندیاں بندیاں دے
فرقہ بندی دے جھڈ ناسور گئے نہیں

جھڈ گئے نہیں ٹولی اک ٹوڈیاں دی
بھانویں سینکڑے کوہاں دور گئے نہیں

تنگ خلقت نوں کرن فتور پاؤن
دے اوہناں نوں ایہ منشور گئے نہیں

زمین دی گل

خوڑے کیوں نہیں زمین دی گل کر دے؟
بندے ایہ جہڑے پتلے خاک دے نہیں
رج کھانڈیاں نوں گلاں آؤندیاں نہیں
لکے آتا تے طبلے پٹاخ دے نہیں

ہنجواں دا پانی

میرے ہنجواں دا پانی پی پی پی کے
 ہری بھری ایہ بخر زمین ہو جائے
 لیہدے چہرے تے سرخی چاہیدی اے
 میرے خون توں بھانویں رنگین ہو جائے

دم وطن دا بھرنا

بلبل وانگ گلاب دے پھل اتے
اسیں مست ہو کے سدا چہکنے آں
ساڈے چمن نوں کوئی برباد کر دے
اسیں گلے لگ کے مرنا جانے آں

مٹی وطن دیٰ سرما اکھیاں دا
اسیں ورتنے جگہ ممیریاں دی
جے کر انھیاں نوں کجھ نہیں نظر آؤندا
نور چاننا وی کرنا جانے آں

رہی نور ہے وطن دی شمع کیہ اے
سدا دیکھئے ایہدیاں جلویاں نوں
پروانیاں وانگ دیوانیاں دے
دھڑا دھڑا آ کے سڑنا جانے آں

پاکستان اک شیراں دی جوہ سمجھو
کیہ چلا جائے گا گیدڑ بھکیاں توں
لہور شہر کولوں دلی دور تے نہیں

اسیں چل کے غزنی توں آؤندے رہے
 سومنات نہ بچن گے فازیاں توں
 بھرپور حملہ کرنا جانے آں

گنگا جمنہ ویکھے نہیں تر تر کے
 اسیں تارو آں ساریاں پانیاں دے
 وگدے خون دے ہون دریا بھانویں
 سرخرو ہو کے ترنا جانے آں

شیر وطن دے بندے کرائے دے نہیں
 کلڑے جگر دے لڑے میدان اندر
 ٹھنڈ دلاں دی نور ہے اکھیاں دا
 دم وطن دا بھرنا جانے آں

لہو نہ ملے جد تک بہاراں دا
 لالی قوم دے چہرے تے آؤندی نہیں
 اپنی زمیں نوں خون دی نم دے کے
 لالو لال اسیں کرنا جانے آں

پہلے توپ جہاز کوئی گھٹ تے نہیں
 ایٹم بم جے بنیا تے ویکھ لاں گے

کھنڈ کیتا ہے بھارت اکھنڈ اگے
کھنڈ کھنڈ وی تے کرنا جانے آں

اسیں یاراں دے یارُ دل بند وی آں
بانہہ چے بانہہ پا کے ٹرنا آؤندا اے
جدوں ہتھ توں کوئی ہتھیار بن دا
دو دو ہتھ وی تے کرنا جانے آں

ڈاہڈے پھٹ لگے

میرے جگر اتے ڈاہڈے پھٹ لگے اکھاں بھر آئیاں، میرا دل رویا
چمن والیو تسمیں گواہ رہنا، پنچھی چیکدا چیکدا کس کوہیا؟
گولی ساہنے ویں اوہ تے وجنی ایں دامن اج مویا، بھانویں کل مویا
ایہ کہانیاں جگ تے پنن گیاں، کیروی آکھدا آکھدا گل مویا

پنچھی اڈا اڈا

پنچھی اڈا اڈا جائے جتھے
 جو وی تھاں آوے نامراد آؤندا
 پنجرے وچ میں چمن نوں سہکدا ساں
 آ کے چمن 'چ' پنجرہ یاد آؤندا
 جھونکا جھڑا ہوا دا آؤندا اے
 کرن آہنا میرا برباد آؤندا
 جان قربان میں ایس ادا اتوں
 میرے ترافیاں تینوں سواد آؤندا

روس روسیاں دا

روس	روسیاں	دا	چین	چینییاں	دا
ایدھر	ملک	جاپان	جاپانیوں	دا	
جگہ	جگہ	اتے	مل	مار	بیٹھے
انگلستان	نالے	انگلستانیوں	دا		
ہویا	ہے	فرانس	فرانسیسیاں	دا	
توڑے	لال	تہران	تہرانیوں	دا	
افغانستان	ہویا	افغانستانیوں	دا		
ترکستان	نالے	ترکستانیوں	دا		
ایہ	کڈی	اے	گل	حیرانیاں	دی
ہندوستان	نہیں	ہندوستانیوں	دا		

جاگوتے جاگ لاؤ

ہندوستانیو! جاگو تے جاگ لاؤ
ایسی جاگ کہ من دا مان جاگے

ٹٹ جان زنجیر غلامیاں دے
جے آزادیاں دے قدر دان جاگے

ایہو ویلا ہے اساں دے جاگے دا
جاگے سکھ ہندو مسلمان جاگے

جاگے اسیں تے اساں دی آن جاگی
جاگے آبرو آن ایمان جاگے

اک جان جے ہو جاؤ جان میری
نعرہ جان فر جان دی جان جاگے

ہندوستان کیہ سارا جہان دامن
جے سلوک کر لو اکے آن جاگے

حکومت برطانیہ

ایہ حکومت برطانیہ شان والی
ایہدی شامی وچ سورج نہیں ڈھل سکدا

ملکہ بحر دی رانی اے دھرتیاں دی
ولاں ایہدیاں کوئی نہیں ول سکدا

دنیا ساری ہے ایہدی کمانڈ پیٹھاں
دلاں ایہدیاں کوئی نہیں دل سکدا

ایہ وکھری گل اے ایس ویلے
اتہھے رات نوں دیوا نہیں بل سکدا

ایہ کالج

ایہ کالج اے کڑیاں تے منڈیاں دا
یاں فیشناں دی کوئی فیکٹری اے
کڑی منڈے دے نال پئی انج ٹردی
جیویں الجبرے نال جیومیٹری اے

قلمناں لیاں تے نوکاں ٹکھیاں نہیں
تنگ موہریاں توں گھبرا گیا میں
میں ایسے مشاعرے چہ کیہ آیا
کسے فلم دی شوٹنگ تے آ گیا میں

دامن دی ہیر

کم عاشقاں دا درد سہہ جانا
تھاں تھاں محبوب نوں چھیکے ناں

پتن جہناں تے جنگل بیلے
مجھیاں دین دہائیاں
چن سورج پئے قسماں چکدے
تارے دین گواہیاں
اچے تیکر تے روندے ویکھے
اکھیاں جہناں نیں لائیاں
بن جاندے نیں پھٹ جگر دے
دل دیاں بے پرواہیاں

زلف مکھڑے تے پئی کھیڑ دی اے
سرمہ نیناں دی دھارچے بھیا وے
لس لس کردا پنڈا چیکنا اے
نکو نکلی گھیو دیا چھنیا وے
بدل وانگ کیه سراں تے گبنا ایں
کیہ روہڑیا توڑیا بھنیا وے

دامن! زمین آسمان اک ویلنا ایں
تیری رسا نچوڑ سی گنیا وے

ٹنڈاں سکھنیاں ویکھ کے سرت آئی
کاہنوں کھوہ خیالاں دے گیر دے رہے
پتہ کیہ سی بھورے ماکھیوں دا؟
زلف ڈنگ دی ری ایں کھیڈ دے رہے

ٹھلن بیڑیاں ایں جھناں اندر
کدی آر میلے کدی پار میلے
ایں عشق دے بوٹے نوں سدا لگن
کدی پھل پیلے کدی خار پیلے
ایں عشق 'ج' منزلاں آؤندیاں نہیں
کدی وار پیلے کدی دار پیلے
جدوں عشق 'ج' پیار دی گل ہووے
کدی یار پیلے کدی پیار پیلے

چاہ کر کڈھیا یوسف نوں چاہ وچوں گیا ڈول تاجر طلبگار دامن
جبہ فقر دا یوسف دے گل پائے ہتھیں دتا سی آپ سنوار دامن
سوہنے چند کولوں سو چند سوہنا موتی لکدے نال ہزار دامن
اس نوں ویچ کے مصر دے ملک اندر بھردا موتیاں نال کھلار دامن

”متھے لاٹ بلدی بیبا! جا ایتھوں“
 ”اساں دن دیویں دیوے بالے وے!“
 ”ستاں بھایاں نہیں گھروں کڈھیا ای“
 ”ہویا ایں اساں دے آن دواڑے وے!“
 ”سڈھا مشکیا جھوٹیاں سنگھنا ایں“
 ”بوٹھا بھن گئے کھریاں والڑے وے!“
 ”لکھ رنگ چڑھائیے تے نہیں چڑھدے“
 ”جھڑے مرد ہوون منہ کاڑے وے!“
 ”اوہناں ماہوآں دے جھگے نہیں وسدے“
 ”ہون جھماں دے ساک ادھا لڑے وے“

”چھنا کہنہ دا الی اے لگی ہوئی“
 ”کوچی مار نہ کسے نہیں مانجیا وے!“
 ”پتر جٹ دا تے جوگی بن آئیوں“
 ”ایہہ کیہ ساگ بنایا ای رانجھیا وے“
 ”بیری وانگ توں کنڈے کھلارنا ایں“
 ”اینویں جھیریا جھگڑیا جھانجیا وے“

رل کے بھایاں آکھیا رانجھنے نوں
 سانوں چاء نہیں تیریاں لاواں دے
 کدوں چھیل چھیلدا گھریں آؤندا
 رستے بنے نہیں شوخ نگاہواں دے

اوہناں نال توں رقتاں چھیڑیاں نہیں
 جھڑے چوہدری ہین گراواں دے
 کلے مونہی زمین تے اپنی اے
 تیرے روگ نہیں مجھیاں گاواں دے
 گھریں وسدیاں دے لکھاں بھرم ہوندے
 بڑے دبدبے چلدیاں ناواں دے
 اوتھے جن تکیے اجڑ جاناں دے
 واہر و ہون نہ جھڑیاں تھانواں دے
 ہتھ سراں تے ہون و ڈیریاں دے
 بوٹے گھنے نہیں ٹھنڈیاں چھاواں دے
 ہر کوئی گلے دو گلے نوں مار لہندا
 ہندے بڑے نہیں مان بھراواں دے
 لوکی کرن جھیڑاں لگن دلاں اتے
 کنڈھیں چھل جیوں پین دریاواں دے
 ہڈ بھن کے کدوں کماؤندے نہیں
 پتر لاڈلے بڈھیاں ماواں دے
 غیر کیہ نہ اپنے منہ لاؤندے
 رخ بدلے جدوں ہواواں دے
 سرے بن گئے ساڈیاں اکھیاں دے
 گھٹے اڈ کے تیریاں راہواں دے
 ہڈ بھن کما تے کھا بہہ کے

بھائی بن کے وچ بھراواں دے
 تیلے ہوئے جہان تے نہیں بن دے
 رکھیں آہنے کالیاں کانواں دے
 دامن! رب بخشنے نال رحمتاں دے
 بندے پتلے بین گناہاں دے

سن جوگیا! جوگڑاں چھوئیاں دے
 ویڑے اساں دے جدوں دا پیر پایا ای
 تیری جان جوانی نوں رونے آں دے
 کتے داڑھیا جائیں گا پونیا دے

”نا تھ آکھدا جوگ دارہ اوکھا“
 ”گلاں کرنیاں عشق سوکھالیاں نہیں“
 ”جوگ رن دے پچھے لین آئیوں“
 ”حرصاں دلاں دے وچ توں پالیاں نہیں“
 ”عشق ناں وچھوڑے دی اک دا اے“
 ”تینوں وصل دیاں بہت کالیاں نہیں“
 ”رن لئی توں بالاں دے وانگ وکھیں“
 ”اندر کھوٹ تے نیتاں کالیاں نہیں“

”چلدے پانی دے وانگ ہے عشق ساڈا“
 ”اساں رکھی ہے پاک نگاہ ناتھا!“

”اساں عشق نوں کدے ناں لاج لائی“
 پکھنو پیلے دے مجھیں گواہ نا تھا!“
 ”پاہندی عشق دے پنہنہ توں نہیں ڈردے“
 ساڈے لئی اے جنت دی راہ نا تھا!“
 ”دیو جوگ تے کرو نہال جھب دے“
 ”بانان جوگ دا ہتھیں پوا نا تھا!“

بندہ گل داتے پورا چاہیدا اے
 سرتے پوے مئی خاک چھانے دی
 موجو چوہدری دے پتے کار سانجھی
 مجھیں چارنے ڈولنے مانجنے دی
 جیوندی جان جہان چے گل ٹر پئی
 بھائی چھڈنے گھراں نوں وانجنے دی
 بھانویں چوہدری توں ہو یا چاک دامن!
 پرھرتے ہو گئی ناں رانجنے دی
 کلڑے کلڑے چاشیش محل کینا
 رنگا رنگی دی مستی جے کھیویاں نہیں
 ایس گھر نوں گھر دی آگ لگی
 جہڑی لائی اے گھر دے دیویاں نہیں

کسے ست والی ماں دا دودھ پیتا
 مکھن ورگی تے اوس دی دیہی جے نی!

ایڈے چھیل چھیلوئے خاک مل لئی
کوئی بھیڑ پیغیری پئی جے نی!

”وڈی چاڑ“ چالاک ہشیار دسین“
سوہنا دیکھ منڈا ہتھیں پالیا ای“
”گھروں کار رزگار لئی نکلیا سی“
”جال حسن داست کے پھاہ لیا ای“
”یوسف وانگ ڈٹھو ای وچ سغیاں دے“
”جھگا ایس لئی دس پڑوا لیا ای“
”تیرا کدوں دا محرم سی دس سانوں؟“
”جنہوں نیلے چ چوری تے لا لیا ای“
”خط لکھیا ہیر نوں بھابھیاں نہیں“
”جلدی بھیج رانی ساڈا لال ہیرے!“
”رلد کھلد دا مال توں سمجھیا ای“
”کھیاں پنڈاں دی ایہدی بھیاں ہیرے!“
”کن کھول کے سنیں توں گل ساڈی“
”اوکھا پچے گا لٹ دا مال ہیرے!“
”چونہ دناں دا پیار تے مان ایڈا!“
”مشکل دیکھ لہیں نہجے گا پیار ہیرے!“
”ہتھوں یار گنوا کے انج پھر سین“
”جیویں مر گیا کچھروں بال ہیرے!“

”لائی لگ دامن! کچھ جان دا نہیں“
 ”اے تیک ہے بال دا بال ہیرے“

”چنگا لال سنبھال کے رکھیا ہے“
 ”لکھ لعتاں چے پیار اتوں“
 ”گھروں لوتیاں لا کے کڈھیا ہے“
 ”بھائیاں جھگڑ کے ماریا کار اتوں“
 ”ماں باپ نہ ڈٹھا یتیم دا ہے“
 ”سر حاضر اے اوس سردار اتوں“
 ”میتھوں ایس طراں ہووے جدا دامن!“
 ”چھال مارساں کسے منار اتوں“

”اکھاں میٹیاں اتھرو کیرنا ایں“
 ”کدھی ڈھونڈتے بھال ای جوگیا وے!“
 ”کدھے عشق چ لیا ای جوگ کاسہ؟“
 ”کدھے لئی سزا ایہہ بھوگیا وے!“
 ”چن مکھڑا غماں نہیں زرو کیتا“
 ”ہاواں ٹھنڈیاں بھریں توں روگیا وے!“
 ”خیر گھن تے ہوو ان دامن!“
 ”پھوہڑی کھئی وچھائی آ سو گیا وے!“

”ایس موت حیاتی دی کھیڑ اندر“

”اسیں‘ مکھ حیاتی‘ توں‘ موڑ آئے“
 ”انگ ساک چھڈئے لے کے جوگ سہتی!“
 ”ناتا نال ویب دے‘ توڑ آئے“
 ”ہک اتے چٹانہہ نوں جالیا سو“
 ”شہر جھنگ‘ سیال دا چھوڑ آئے“
 ”موت‘ مخبر حیاتی‘ دی‘ سہتے نی!“
 ”اسیں نال حیاتی دے جوڑ آئے“

”سفنّاں پلاں دا‘ دنیا اے جو گیا! وے“
 ”ایہدے لئی وے دکھاں نوں‘ جالنا کیہ؟“
 ”جتھے نہیں رہنا‘ جنھوں چھڈ جانا“
 ”پھر سدھر نوں‘ اوہدے لئی پالنا کیہ؟“
 ”جے نہ یار نصیب‘ وصال ہووے“
 ”ایویں ہڈاں نوں‘ اگ‘ چ‘ بالنا کیہ؟“
 ”رب دلاں چ‘ وے‘ ایہہ لوک آکھن“
 ”بیلے‘ جنگلاں دے وچ‘ بھالنا کیہ؟“

”جہہاں دلاں چ‘ دنیا دی حب ہووے“
 ”اوہناں دلاں چ‘ کدے نہ جوت جگے“
 ”ٹلے ویہلیاں‘ کیجے آباد سارے“
 ”روپ دھار کے جوگ دا‘ جگ ٹھگے“
 ”اک ڈھونگ بہانہ ہے خیر منگنا“

”اندر ہوو کوئی ایہناں دے اگ لگے“
 ”رناں پچھلے نہیں سارے ایہہ جوگ لہندے“
 ”راتیں داء لگے کھول لین ڈھگے“

”سانوں چور تے ٹھگ بناؤنی ایں“
 ”بے مرادے! نہ ملے مراد تینوں“
 ”بانجھ رہویں جہان توں جائیں وائجی“
 ”گھر ملے نہ کوئی آباد تینوں“
 ”رہویں کلی اکلا پیاں وچ سز دی“
 ”آوے خوشی دی کدی نہ یاد تینوں“
 ”رلیں تھلاں چ بیلے چ موت آ وی“
 ”تیرا کدی نہ ملے مراد تینوں“

”ناٹھ سمجھیا“ مطلبی جٹ پورا
 ”آکھے“ ”بار آ“ چھڈ شہہ زوریاں اوئے“
 ”پیر دب کے زمیں تے مارنا ایں“
 ”ایہنوں ہون نہ لگیاں مورییاں اوئے“
 ”تیرے وچ تے حوصلہ مول ناہیں“
 ”ٹرنے چک خزانے تے بوریاں اوئے“
 ”بھل جائیں گا“ یار دیدار لینا“
 ”جدوں وسیاں چار ڈنگوریاں اوئے“
 ”رکھے رن دلیل تے مگر آوئے“

”حاجت نہیں سہارے تے ڈوریاں اوئے“
 ”گھریں عورتاں ہون تے شرم آوئے“
 ”کریں گلاں نہ ایڈیاں کوریاں اوئے“

”اکھاں میٹ کھلوتا ایں آن بوہے“
 ”گھو گل کنیاں مونہوں کیوں بولدا نہیں؟“
 ”جھڑکاں دتیاں تینوں دھڑکایا وی“
 ”تھمی وانگ کھلوتا ایں ڈولدا نہیں؟“
 ”جے ساہ چلے مویا لگدا نہیں!“
 ”کیہدی یاد اندر اکھاں کھولدا نہیں؟“
 ”کدھے لئی ایہہ ساگ رچا بیٹھوں“
 ”کیہدا دکھ لکایا ای پھولدا نہیں؟“

”ہتھ رکھے پنڈے تے لاس پیندی“
 ”چھیل منڈیا! مجھیاں چار لہیں گا؟“
 ”مجھیں نال اکلاپے دے وچ بیٹے“
 ”مس بھیناں! نفس نوں مار لہیں گا؟“
 ”رہی رھی گواچی سنبال کے تے“
 ”کھوے پانی چہ بیٹھی شکار لہیں گا؟“
 ”چھیلا لگنا ایں چھیرو جاپدا نہیں“
 ”مانج ڈولنے کڈھ توں دھار لہیں گا؟“

”ارے ہو کئے رانجھنا! سنیں میری
 میری ڈوٹری رنگ پور ڈھو چلی“
 ”تینوں کسے نہ ہن اڈیکنا ای
 میں حویلیاں دے بوہے ڈھو چلی“
 ”سیدے کھیڑے دی ہک تے سپ لیٹن
 والاں لمیاں نوں ہتھیں کھوہ چلی“
 ”ڈولی چلی نہیں بیٹھ میں کھیڑیاں دی
 جیوندی جانیں میں زمیں سمو چلی“
 ”تینوں آکھیا سی بندوبست کر لے
 کر کے نال نہ تیرے دھرو چلی“
 ”چلھ پچھے پردیس جہان آکھے
 میں تے اکھیاں توں اوہلے ہو چلی“
 ”گھروں بابل دے رانجھنا! میں انج چلی
 جیویں سرگی دے دیوے دی لو چلی“
 ”ظلم ایس توں ودھ کیہ ہور ہونا
 چولی دامن توں وکھری ہو چلی“

”صدق عین تے ہیر یقین میرا
 پنجاں پیراں نے کیتی تصدیق ناتھا!“
 ”ناؤں ہیر دا دے چ انج جڑیا
 جیویں مندری وچ عقیق ناتھا!“

”درس رب توں‘ عشق دا آپ پڑھیاں
 جبریل ساڈا اتالیق ناتھا!“
 ”سچے عاشقاں‘ صادقان‘ مومنناں دا
 سدا عشق ای رہیا رفیق ناتھا!“

”لے کے جوگ‘ جو دنیا دے نال چڑن
 نہ اوہ آردے تے نہ اوہ پار دے وے“
 ”دکھ سکھ توں رہن آزاد جوگی
 ون جنگلیں‘ نفس نوں مار دے وے“
 ”سچے جوگی نہ کدے شراب دیندے
 دنیا داراں دے کم سنوار دے وے“
 ”دور نندے‘ دوئی تے شرک کولوں
 ناں اک دا سدا اچتار دے وے“
 ”سیو! آؤنی کچھے جو گڑے نوں
 مکی عمرے کیوں فقیر ہو یا؟“
 ”کہوی تہی نہیں قول و سار یا سو
 کہیدے دکھا وے وچ اسیر ہو یا؟“
 ”پھرے جنگلیں‘ ٹلیاں لائے ڈیرے
 کہیدے عشق وچ آن دگیر ہو یا؟“
 ”کنڈے پاؤ چھوڑے دے وچ دامن
 پھلاں وانگ کاهنوں لیر و لیر ہو یا؟“

اگ رات وچھوڑے دی ہولی ہولی
 دھکھدی لکڑی دے وانگ ساڑ دی رہی
 اوہدی یاد دی ہتھنی دن سارا
 وانگ پونے دے دب کے داڑھ دی رہی
 اوہدی اکھ دی چھری خیال اندر
 دل نوں چر دی جے نوں پاڑ دی رہی
 اوہدی لٹ خشبوآں دے نال بھگی
 مینوں تیل کڑا ہی چ کاڑھ دی رہی

”ھڈ بھن کمان توں نیا ایں
 رناں نال تر کھڑا بولنا ایں“
 ”تاب عشق دی سہ نہ سکيا توں
 موئے سپ وانگو وں گھولنا ایں“
 ”سہتی اگے نہ کھیکھن کھلار مویا
 اتوں رعب پانویں وچوں ڈولنا ایں“
 ”لے پندھ نیں عشق دے موت منزل
 ہیرے ورگی کیوں جند نوں رولنا ایں“

”ٹھوٹھا توڑ ساڈا کریں جتّاں نی!
 رج کھانے کبر ہنکاریے نی“
 ”وانگ تندوے مہیلدی جاوئی ایں
 جھگڑے کوڑ دے نہ پساریے نی“

”سدا خیر محبتاں نال پائیے
منوں کوڑیے جیھ توں کھاریے نی“

”کنیں مندرائ گروتوں جوگ لے کے
پنڈ پنڈ پھرنا ایں کیہ اے غرض تینوں“
”بھابھی ہیر نوں دیکھ کے بھریں ہوکے
ٹٹے دلاں دی جاپدی مرض تینوں“
”کھیرے عاشقاں داساہ پی جاندمے
میرا ناں سہتی ٹرجا عرض تینوں“
”عشق موت دا قرض ہے مور کھاوے
دنیا پے نہ جائے ایہہ قرض تینوں“

”بھاء عشق دی جے نوں گرم رکھے
اثر کر کے نہ پوہ دی وا سہتی“
”مالا بجر دی چینی ہے ادھی
پے لہیئے وصل دی راہ سہتی“
”روکیں مرن توں بھولیے ڈاریے نی
سانوں ازل توں مرن دی چاہ سہتی“
”ہا ماریئے اللہ دا عرش ہلے
ٹٹے دلاں دی لے دعا سہتی“

”چھوٹی عمرے ای گھروں اٹھ ٹریوں

کے ماں میں سنیا ای جا کے وئے“
 ”تیری گھوڑی دی واگ نوں میں پھڑنا
 کسے بھین نہ کہیا کرلا کے وئے“
 ”بھائیاں سکیاں وی تینوں روکيا نہ
 کوئی پنڈ دا پنج بلا کے وئے“
 ”سرتے پیا ای بھار مصیبتاں دا
 گھروں چلیا ایں ڈھیریاں ڈھا کے وئے“
 ”ہر اک باپ یعقوب تے پت یوسف
 رشتے داریاں آیا ایں تزا کے وئے“
 ”دنیا دار بن غرض نہ جھڑے پلا“
 ”دامن! ویکھیا ٹھوک وجا کے وئے“

نیویں نظر حیا دے نال رہنا
 عیب پھولنے کدی نہیں دوجیاں دے“
 ”دنیا دار دکھیار نوں سیس دینی
 دل توڑنے نہیں کمیں رچھیاں دے“
 ”کلے بیٹھ کے اتھراں کیر لینا
 ایہہ تے ہن ویدن روگاں گجھیاں دے“
 ”حکمت نال دامن! کڈھ لین مکھن
 منہ تنگ ہوون بھانویں بکیاں دے“

ناٹھ آکھدا عشق دا سفر اوکھا

ایہدے راہ چ ملن خواریاں نہیں“
 ”عشق محل ہوائی ظلم والا
 بوہے بند تے کھلیاں باریاں نہیں“
 ”عشق گردناں مار دا پھرے کوہندا
 ایہدیاں نال قصایاں دے یاریاں نہیں“
 ”عشق رناں لنی بھوت پریت جادو
 ایسے ماریاں کور کوریاں نہیں“

”میری بھابی نوں سیناں مارناں ایں
 سمجھ گئی آں جو گیا! فارسی وے“
 ”تینوں ایں نے ٹھٹھہ وکھالناں ایں
 بھل جائیں نہ ویکھ کے آری وے“
 ”اوہنوں ماریا سو وچ بیلوے دے
 تینوں وچ چوراہے دے ماری وے“
 ”زری نال سنوارناں ایں لٹاں دامن!“
 ”اچے بھلی نہ پگ بنا ری وے“

ون سونے رنگ

پیارے سجن ہدایت نصیب والے
 لہورا سنگھ کیے بامراد ہدم
 مولا بخش دتا شرف وچ شاعری
 تدے ائی وچ پنجاب استاد ہدم
 کیوں نہ ہوں استاد جہان اندر
 ہوں جہاں دے آپ استاد ہدم
 نقش قدم ہوئے دامن ہوئے ہدم
 دھن بھاگ رہواں وچ یاد ہدم

ہتھ ٹکڑی تولویں پکڑ کاہڈھے
 شاعری تولدے رہندے نیں بحر اندر
 بے پرواہ ہندا کوی پاسکو توں
 کوتا لکھدا اپنی لہر اندر
 اوس ویلے جے اوہنوں خبر ہووے
 کائنات دا حسن سمیٹ لوے
 کوڑا لکھے تے دنیا ہو جائے کوڑی
 اینا اثر ہندا اوہدے زہر اندر

یار ہندے نہیں تن قسم دے
 وکھو وکھ پچھان دے
 پہلے یار نہیں گلیں باتیں
 دو جے بھکھے کھان دے
 تیجے یار نہیں جانی مشکل
 مدے وچ جہان دے
 پہلا ملے تے گلاں باتاں
 خاطر نال زبان دے
 دو جا ملے تے چھیتی کردا
 چارے کھان کھوان دے
 جانی یار نوں آپ ملیں توں
 جھگڑے چھڈ نقصان دے
 لینا پوے تے لے دل اوہدا
 دینی پوے تے جان دے
 پھر دنیا تیرے لئی جنت
 کہندا نال ایمان دے

جتھے خاک اڈدی ہووے دے راتیں
 بھلا اوس دروازے تے کون آؤندا
 لگے کدے کدائیں تے کوئی کچھے
 زخم تازے توں تازے تے کون آؤندا

چیرکاں جھھاں دیاں کوئی نہیں سندا
 جے اوہ دین آوازے تے کون آؤندا
 جیوندی جان نہ جہاں نوں کوئی ملدا
 مویاں بعد جنازے تے کون آؤندا

اسماناں تے بدل ہوئے
 چٹے چٹے کالے کالے
 ہلکے ہلکے گوہڑے گوہڑے
 اک دو جے دے نالو نال
 اسماناں تے بدل ہوئے
 چڑھے بدل تے پیندے ہول
 مست ہاتھی غولاں دے غول
 اوہ سنگلاں نوں توڑی آؤندے
 حالو حال تے پالو پال
 اسماناں تے بدل ہوئے
 وڈیاں وڈیاں ہکاں والے
 موٹیاں موٹیاں ڈیلیاں والے
 ایہ ملے دے جوگی آئے
 کالیاں کالیاں لٹاں نال
 اسماناں تے بدل ہوئے
 ایہناں وچ نہیں گڑے ہتھیرے

ایہناں وچ' بجلی دے ڈیرے
 ایہناں وچ طوفان چھپے نہیں
 آؤندے نہیں' کن من دی چال
 اسماناں تے بدل ہوئے
 اگے ای پانی' چار چوہیرے
 اتوں بدل ہوئے گھنیرے
 ہولیاں ہولیاں کندھاں' کوٹھے
 ہلکیاں ہلکیاں' چھتاں نال
 اسماناں تے بدل ہوئے
 کچھ بندے بن نہاتے دھوتے
 گھروں نکل کے باہر کھلوتے
 مینہ آیا ہے' مینہ آیا ہے
 پٹن دھرتی' پاؤن دھال
 اسماناں تے بدل ہوئے
 کچھ کھیتاں تے آئی جوانی
 اتوں رچ پئی کھیڈ اسمانی
 کوئی چارہ نہیں کردے دسدے
 کیہ مالک' تے کیہ رکھوال
 اسماناں تے بدل ہوئے

دو تھامیں آوا جاوی ----- زردی جہان تے

شاہاں دے خزانے وچ ----- جھوٹے دی زبان تے

سچ بولیا جنھے وی' دار چڑھیا
 سچ بول کے ہوئے حیران لکھاں
 سکھ جھوٹ دا اے چمک دار دامن
 لہوہوں ویکھ کئے چٹھیاں ہون اکھاں

کھا کھا ٹھوکراں رستے دے دانگ روڑے
 امیں گول مٹول جے ہو گئے آں
 سن سن جھوٹ زمانے توں سچ بھلے
 امیں آپ' ان بھول جے ہو گئے آں

میری جان! جدائی تیری
 کیہ ہوئیاں تقصیراں
 کنڈیاں اتے ہنڈیا لیرا
 جے لاہواں تے لیراں

آپو وچ پئے ملنے آں شک کوئی نہیں
 پر ادھ ملن ملان دا دکھ نہ رہیا
 جے کر میں ہاں سڑ کے سواہ ہويا
 ایس سیک کولوں توں وی دکھ نہ رہیا

نو آ گیا چین ہنریاں نوں
جدوں آ ملے میرے دا لکھ نہ رہیا

دل میرے دا خون جے ہویا
قطرے اکھیں اپڑے
بدلاں اگے ٹھہر نہیں سکدے
رنگ برنگے کپڑے

میتھوں پچھدے او مینوں کیہ ملیا
اوہدے ہجر تے اوہدے پیار وچوں
دل دے کے خریدیا چھٹکنا میں
اوہدے حسن دے مینا بازار وچوں

کسے غیر نہیں تے مینوں ماریا نہیں
جھنچھن ماریا ماریا یار بن کے
جنھوں کلی گلاب دی سمجھیا ساں
میرے دل تے لگا اے خار بن کے
جھدی چمک توں زندگی واردا ساں
اوہ ساہنے آیا تلوار بن کے
جھدے جو بن توں جندڑی وار دتی
وانگوں سپ تے آیا کٹار بن کے

گندے دلاں نوں بہتی اے مار پندی
میلے کپڑے نوں دھو بی چھندے نیں
جے کر چھٹیاں میل نہ صاف ہووے
رنگ کاٹ پا کے میل کدے نیں

محبوب دی اکھ

نشہ ستاں شراباں وچ نہیں ہوندا
جہڑا نشہ محبوب دی اکھ دا اے

اوتھے بوئے انگوری دے اُگ پیندے
جتنے قدم محبوب چا رکھدا اے

اوہدے ہونٹ یا قوت نوں مات کردے
اوہدی ناف چہُ نافہ وی وکھدا اے

اوہدا حسن بیان کیہ کراں دامن
اوہدا سایہ وی یوسف دی دکھ دا اے

ایس دا بھار ہندا

مناں مونہیں ہے ایس دا بھار ہندا
 جھڑی گل ہے ماسیاں تولیاں دی
 بھ کچھ ویکھ تے کچھ نہ کہہ مونہوں
 عادت پا کے گوگنیاں بولیاں دی
 سوچ سمجھ کئے چیمھ ہلائی دی اے
 ساجھی کان اے ہیریاں کولیاں دی
 سیاہ کاریاں نمیں کالا منہ کرنا
 شرم رکھ لئے چٹیاں دھولیاں دی

ایسا گھیکھا ہدا

ایسا گھیکھا کھاہدے گئے سارے
 چھاتی وچ وڑ گئی اتوں گانا وی گیا
 ننگے پیریں غریباں دے بال پھر دے
 سستے وچ دا سی بوٹ باٹا وی گیا
 قینچی استرے دی کٹکٹش اندر
 داڑھی بندے دی بڈھی دا جھانٹا وی گیا

کم دنیا دے

کم دنیا دے اینویں نہیں راس آؤندے
 ایہناں واسطے دکھڑے جری دے نیں
 اکھیں ویکھ دماغ نال پرکھ کے تے
 دل لا کے تے ہتھیں کری دے نیں
 ویڑے علم دے ادب دے نال جائے
 قدم نال محبتاں دھری دے نیں
 جے کر علم دی دل نوں پیاس ہووے
 بس مدتاں دی پانی بھری دے نیں
 اک دن وچ کتے نہیں پھل لگدا
 قسمت نال کدھرے دامن بھری دے نیں

دل دا بھید

دل دا بھید لکاواں کیویں ایہنوں سو دروازے
 ہڈاں دا کھوہ بن جاوے گا نہیں سن ایہ اندازے
 اک اک پل وچ سو سو گیرے متین نہ دیوے مینوں
 دامن بند سو آنا جانا بھگتے ہن خمیازے

ڈھڈ وچ روٹی

ڈھڈ وچ روٹی، اکھیں مستی، جیہاں وچ کراہہ پن
 دل نوں سجا کر جاندا اے مال متاع دنیا دا دھن
 بھکھا لان دیہاڑی جاوے رکھے وچ خیالاں من
 رچے پیچے نوں آ جاندا طعنے مہنے دین دا فن

تباہی دے باغ

جتھے خوشی دے واہے پئے وجدے سن
 اوتھے حسرتاں دے داغ، داغ رہ گئے
 کتے زندگی دی، ایداں شام ہوئی
 اکھاں رہیاں کہ بجھے چراغ رہ گئے
 پھل لگنے سن، جہڑے بوٹیاں نوں
 پانی وچ، اوہ باغ دے باغ رہ گئے
 اوہناں ٹیراں دا، رہیا کجھ وی نہیں
 جے کجھ رہیا، تباہی دے باغ رہ گئے

رہ گئی

اک ماں نوں پکڑدا پت رڑھیا
 ماں پتر دا کردی وراگ رہ گئی
 اوہدا مال ڈنگر کتے لہدا نہیں
 اک چاٹی نوں لاؤندی جاگ رہ گئی
 اجے ڈولی دا راہ نہ ہويا میلا
 اک اپنا پھڑدی سہاگ رہ گئی
 اوس بھین دے ہوکے تے بھلدے نہیں
 گھوڑی گاؤندی دے ہتھ واگ رہ گئی

رحمتاں تے زحمتاں

جتھے رحمتاں نہیں اوتھے زحمتاں وی
 اپنی گل تے سمجھ سمجھا مرے
 جتھے بنھ دریاواں نوں ودے نہیں
 اوتھے سینے تے ہکاں نوں ڈاہ مرے
 مرتے بنی اے سجتاں پیاریاں دے
 اگانہ ودھ کے ہتھ ونڈا مرے
 کیہ بکئی آس بیگنیاں وی؟
 ہتھیں اپنی خیر کما مرے

جنہاں رناں دے مرد

جنہاں رناں دے مرد کماؤ ہوندے
کھل کے وچ شریکے دے بہندیاں نہیں

جیویں الہز جوانی دے سے اندر
چنیاں سراں توں لہہ لہہ پیندیاں نہیں

جنہاں مانواں دے پت نالائق ہوندے
اوہ باہر شریکیوں رہندیاں نہیں

جھڑیاں اٹاں چوباریوں ڈگدیاں نہیں
اوہ سدھیاں موری وچ پیندیاں نہیں

جدوں اپنی جیبوں پھانک ہوئے
کدوں یاریاں گوڑھیاں رہندیاں نہیں

جدوں آپ نوٹکے ہو بہے
رشتے داریاں کدوں فیر رہندیاں نہیں

جہاں ٹہنیاں نال نہیں پھل لگدے
کدے بلبلان آ کے بیہندیاں نہیں

مالداران نوں دکھ ودھیک ہوندے
اپنی گل نہ خلقتاں ویہندیاں نہیں

جھڑی بیری نوں لگدے بیر بہتے
اٹاں بہتیاں اوے نوں پیندیاں نہیں

اکھاں کھلداں تے ہوشاں آؤندیاں نہیں
جدوں آن کے تے بھیڑاں پیندیاں نہیں

گریاں اودوں باداماں چوں باہر آون
جدوں اوہناں اتے سٹاں پیندیاں نہیں

جدوں پانی دریاواں وچ سک جاندے
کدوں مچھیاں جیوندیاں رہندیاں نہیں

جدوں آن مکان نوں کیر لگدی
کندھاں اپنے آپ فیر ڈھیندیاں نہیں

باری کھول کے

باری کھول کے پھریں شگھار کردی
 نظر لگ نہ جائے کنواریے نی!
 سانجھ نیٹاں نوں دلاں تے وار کردے
 جادو گرنے تے ٹونے ہاریے نی!
 سوہے کپڑے بھرا روپ تیرا
 سن دی کیوں نہیں روپ شگھاریے نی!
 جان دیئے دھلیج تے آن تیری
 مل حسن دا ہور کیہ تارے نی!

میرا شہر لہور

جی	او	جی	میرے	شہر	لہورا	جی
جی	او	جی	میرے	شہر	لہورا	جی
رنگ		رنگیلا	چھیل		چھیلا	
تیرا		اک		اک		جی
جی	او	جی	میرے	شہر	لہورا	جی
جی	او	جی	میرے	شہر	لہورا	جی
ہور	شہر	کیہ	تیرے		اگے	
تیرے	وچ	اک	دیوا		جگے	
مہر	جتھے	ولیاں	نوں		لگے	
کہن	تینوں	داتا	دی		نگری	
تھیں	ودھ	کے	اتھے		کیہ؟	
جی	او	جی	میرے	شہر	لہورا	جی
رتاں	آون		وے		وے	
جگہ	جگہ	تے	میلے		ٹھیلے	
اٹھ	دناں	وچ	نو	نو	میلے	
بوہے	بوہے		بجھاں		گاواں	
کھا	مکھن	تے	لیاں		پی	
جی	او	جی	میرے	شہر	لہورا	جی

چار چو فیرے پھل پئے مہکن
 سوہنے سوہنے پنچھی چہکن
 تینوں ویکھ فرشتے سہکن
 تیرے وچ نیں لہراں بہراں
 کدی نہ ہووے انی ویہ
 جی او جی میرے شہر لہورا جی
 جانی جان ایں دور توں لنگھے دا
 مائی باپ توں بھکھے ننگے دا
 رکھوالا سوہنے جھنڈے دا
 تیرے ویہرے وسدے رسدے
 ہس کھیڈن پتر دھی
 جی او جی میرے شہر لہورا جی
 تیرا جو بن شوخ جوانی
 زر دولت تے آنی جانی
 شہر شہر وچ پوے کہانی
 ویکھیا دامن لہور نہ جنھے
 اوہنے ویکھیا کیر؟
 جی او جی میرے شہر لہورا جی

بچہ ڈگدا ڈھیندا اٹھدا

بچہ ڈگدا ڈھیندا اٹھدا اے
ڈگدیاں ڈھیندیاں ٹرن دا ڈھنگ آؤندا

شیشہ ٹھدا بھجدا جڑدا اے
ایدوں اٹ آؤندی اودوں سنگ آؤندا

اودوں زندگی دا مزہ آؤندا اے
فاقے مستیاں تے جدوں رنگ آؤندا

اودوں جنگلاں دے ول منہ کرناں
دل وستیاں توں جدوں تنگ آؤندا

میرا دل حسیناں دے ہتھ آیا
جیویں منڈیاں ہتھ پتنگ آؤندا

سچا یار مصیبت چ کم آوے
آوے دیپ تے جیویں پتنگ آؤندا

بازی تنگدستی والی کھلری اے
 جھڑا یار وی آوے بد رنگ آؤندا

بندہ چاہے تے کیہ نہیں کر سکدا؟
 نیا وقت وی تنگ توں تنگ آؤندا

رانجھا تخت ہزاریوں لڑے تے سہی
 پیراں پٹھ سیالاں دا جھنگ آؤندا

قطعه

کم عقلی تے تیری شک کوئی نہیں
 دانش جاہلاں توں پیا وارنا ایں
 دامن شعر سناؤنا ایں مورکھاں نوں
 موتی پتھراں تے پیا مارناں ایں

دل دی سمجھ

میرے دل دی دی نہیں مینوں سمجھ آؤندی
 بڑا ویکھیا میں ایہوں رج رج کے
 ایہوں جدھروں ٹھوکراں پندیاں نہیں
 ایہ تے اودھرے ای جاؤندا اے بھج بھج کے
 انج لگدا اے چنیں چنیں ہويا
 شیشہ پتھراں دے اتے وج وج کے

شاعر

میرے خیال اندر ادہ شاعر شاعر ہندا
 کھنڈ کھنڈ نوں زہر نوں زہر آکھے
 جو کچھ ہندا اے ہووئے نہ ڈرے ہرگز
 رحم رحم نوں قہر نوں قہر آکھے
 بھانویں ہستی دی بستی برباد ہووے
 جنگل جنگل نوں شہر نوں شہر آکھے
 دامن دکھاں دے بحر چے جائے ڈبدا
 ندی ندی نوں نہر نوں نہر آکھے

